GEOMETRIA INTERIOARĂ

Adrian Vasiu **Angela Vasiu**

1. TRANSGRESAREA FRONTIERELOR DINTRE DISCIPLINE

În ultimii 30 de ani se răspândeşte tot mai mult în lume cuvântul transdisciplinaritate. Fiind adesea confundat cu pluridisciplinaritatea şi interdisciplinaritatea, se impun câteva precizări.

Cu toţii înţelegem nevoia stringentă de a construi *punţi* de legătură între diferite discipline, acum când explozia informaţională ne duce la adâncirea unor studii disciplinare care face tot mai greoaie comunicarea între specialişti, chiar şi din domenii apropiate. Această imperioasă nevoie a condus la apariţia pluridisciplinarităţii şi interdisciplinarităţii, către mijlocul secolului XX.

Pluridisciplinaritatea realizează un acelaşi studiu din punctul de vedere al mai multor discipline. *Interdisciplinaritatea* are ca scop transferul metodelor unei discipline, altor discipline. Aceste cercetări au fost impulsionate de tentativele de apropiere dintre artă şi ştiinţă. Iniţiativele multi şi inter-disciplinare au avut marele merit de a releva că dialogul dintre ştiinţă şi artă este posibil şi necesar. Acest dialog s-a putut extinde şi

între diferite ramuri ale ştiinţei şi a condus la rezultate cu totul remarcabile. Avem în vedere şi cercul de cercetări interdisciplinare de la Universitatea "Babeş-Bolyai"-Cluj, condus de prof. dr. doc. Elena Popoviciu, pe care le-am urmărit cu un constant interes.

În zilele noastre ruptura dintre ştiinţă şi cultură s-a adâncit tot mai mult. Reamintim că la începuturile istoriei umane: ştiinţa şi cultura erau *inseparabile*. Însăşi *misiunea* primei Universităţi era de a studia universalul. Acest lucru este deseori uitat în zilele noastre, iar acesta se face cu mari pierderi pentru noi. Orice antagonism dintre cultura ştiinţifică, cultura umanistă şi cea spirituală este artificial şi din fericire există eforturi susţinute şi benefice pentru a fi depăşit. Această depăşire se face cu mult succes prin eforturile de a stabili *unitatea deschisă a cunoaşterii*, din mai multe direcţii. Prezentul studiu îşi propune să pună în evidenţă asemenea eforturi, făcute de cercetători cu preocupări foarte diferite.

În cartea "Transdisciplinaritatea. Manifest" [5], fizicianul de reputaţie mondială, Basarab Nicolescu, director al Centrului Internaţional de Cercetări şi Studii Transdisciplinare din Paris, exprimă nevoia omului modern de a *transgresa frontierele* dintre discipline, mai ales în domeniul învăţământului. Acest fapt este de o mare importanţă, iar acestei atitudini ne asociem şi noi. Transdisciplinaritatea a apărut ca o firească nevoie de a depăşi pluri- şi inter-disciplinaritatea.

Ce este un studiu transdisciplinar? El se referă la ceea ce este în acelaşi timp: între diferite discipline, în interiorul unei discipline şi *dincolo* de o disciplină. Finalitatea unui asemenea studiu este: înţelegerea lumii prezente şi a vieţii noastre în *unitatea deschisă a cunoaşterii* şi a ceea ce ne *uneşte*. Ceea ce ne uneşte, este sacralitatea.

Trandisciplinaritatea nu este o nouă disciplină, iar cercetătorii ei, nu sunt noi specialişti, ci este o *nouă atitudine* faţă de ştiinţă, cultură şi spiritualitate. Este o manieră universală de cercetare prin care putem vedea dincolo de studiul strict al unei discipline. Este calea care ne ajută: să putem vedea implicaţiile unui studiu în viaţa noastră, şi să înţelegem că a învăţa ceva nu este un scop în sine ci un *mijloc* spre noi *deschideri*. Aceasta înseamnă: a vedea şi ceea ce este în spatele unei noţiuni sau *teorii* - care la originea sa înseamnă contemplaţie. Este calea de a-i reda teoriei şi înţelesul de contemplare.Trebuie înţeles că avem de-a face cu o noţiune: în evoluţie, care se răspândeşte tot mai mult în lumea întreagă şi se aplică în toate domeniile de cercetare şi activitate. La diferiţi autori, în diferite locuri, putem întâlni moduri sau nuanţe diferite de a defini transdisciplinaritatea.

Rădăcinile unui interes transdisciplinar le putem vedea mult mai devreme. De exemplu, matematicianul francez G. Desargues care a introdus punctele de la infinit, încă în secolul al XVII-lea spunea despre ele:

"Le-am introdus? Nu, le-am *reintrodus*. Le-am *scos la iveală*. Cercetez şi studiez Fizica şi Geometria numai în măsura în care ele pot *servi spiritului* pentru a ajunge printr-un anumit fel de cunoştinţe la *binele* şi *bunăstarea vieţii*. Toate acestea au fost studiate de dragul de a da ajutor: arhitecţilor, pictorilor şi tuturor oamenilor de bine."

Vedem aici elemente clare de transdisciplinaritate, îmbinate cu unele pluri- şi inter-disciplinare. Desargues ne aminteşte că n-a făcut altceva decât să perfecţioneze metoda care a fost practicată de foate mulţi oameni: "care-şi preţuiau mult timpul şi *înţelepciunea* de a trăi". Se gândea la G. Monge şi la toţi oamenii de ştiinţă care-şi concentrează eforturile, nu doar asupra lumii exterioare, ci şi asupra vieţii interioare.

Studiul planului euclidian completat cu punctele şi dreapta de la infinit, numit şi planul "ideal" sau planul proiectiv real, a reprezentat un adevărat *ideal de viaţă* al inspiratului matematician Desargues. Referindu-se la propriile-i studii Desargues spunea: "este *maniera* mea *universală* de a face cercetare". Astăzi am spune noi: era maniera lui transdisciplinară de a face cercetare, şi putem reţine şi implicaţia inversă: transdisciplinaritatea are în vedere studiul universalului şi a ceea ce ne uneşte, de pe poziţiile oricărei cercetări sau activităţi umane.

Să ne oprim puţin atenţia asupra următorului citat din [5]:

"Nu cu mult timp în urmă încă se mai proclama moartea omului şi sfârşitul Istoriei. Abordarea transdisciplinară ne permite să descoperim *învierea* subiectului şi începutul unei *noi etape* a istoriei noastre. Tot mai mult, cercetătorii transdisciplinari ne apar ca *redresori ai speranţei*".

Idealului de viaţă al lui Desargues sus amintit, la care ne-am asociat prin studiile: din articolul [12] şi cărţile [10] şi [11], i-am adăuga astăzi şi aspiraţiile din citatul dat din [5]. Sperăm să convingem: că nu numai, că nu poate fi vorba de "moartea omului" ci din contră, putem vorbi despre *măreţia omului*, despre o evoluţie a cunoaşterii care-l înalţă la valenţe multidimensionale şi multirefenţiale.

Despre cartea sa [5], Basarab Nicolescu spune: "«*forma axiomatică*»" a unui manifest permite înţelegerea *intuitivă* a ceea ce ar putea fi de neînţeles sau inaccesibil în mii de tratate savante referitoare la acelaşi subiect. Transdisciplinaritatea - având prin propria ei natură un caracter planetar - reclamă existenţa unui manifest. Dedic acest manifest tuturor bărbaţilor şi femeilor care, orice ar fi şi în pofida a tot, *mai cred încă* într-un proiect de viitor dincolo de orice dogmă şi orice ideologie."

În prezentul studiu am ales şi noi "forma axiomatică" pentru motive ca cele citate mai sus, dar mai ales, pentru că studiul transdisciplinar pe care-l facem, porneşte de la unele implicații ale diferitelor tipuri de Geometrii cunoscute astăzi şi de la unele observații ale analizei meta-matematice din Fundamentele Geometriei.

2. J. BOLYAI NE INVITĂ LA MAI MULTĂ ÎNȚELEPCIUNE

Nevoia unui studiu transdisciplinar şi a depăşirii antagonismului dintre cultura ştiințifică şi cea spirituală, le-am resimțit şi noi când în 1993 prin articolul [12] constatam că Geometria ne-euclidiană introdusă de J. Bolyai şi N. Lobacewski ne invită, prin creatorii ei, la multă înțelepciune.

Genialii descoperitori ai primei Geometrii ne-euclidiene erau convinşi că nu numai în Matematică, ci în întreaga *istorie a gândirii umane*, concepția lor reprezintă un punct crucial.

Astfel, interesul lui J. Bolyai *s-a extins* asupra a tot ce se referă la om. Pasiunea *cercetării adevărului* a fost trăsătura dominantă a personalității lui. Deşi, la vremea aceea, chiar şi colosul de la Götingen, marele Gauss, susținea că lumea nu era *pregătită* pentru înțelegerea şi acceptarea unei *noi Geometrii*, J. Bolyai a crezut cu tărie în ceea ce crea. Şi a avut dreptate. Meritul lui este cu atât mai mare, cu cât la vremea aceea: punctul de vedere *formalizat* în Matematică nu fusese încă introdus, iar *ne-contradicția* Geometriei noi n-o putea dovedi pe calea directă, *sintactică*, prin care lucra. Necontradicția noii Geometrii a fost stabilită mult mai târziu, pe cale *semantică*, prin intermediul modelelor lui H. Poincaré şi F. Klein, date la aproximativ 40 de ani de la introducerea noii Geometrii.

În acelaşi timp, să reţinem că noua Geometrie a creat drumul către punctul de vedere formalizat introdus mult mai târziu de către D. Hilbert.

Demnitatea cu care J. Bolyai a suportat *îndoielile* celor din jur faţă de rezultatele lui, este absolut remarcabilă. În afara valorii descoperirilor sale, asemuită de Hobsbaum: cu revoluţia produsă în ştiinţă de Copernic, J. Bolyai trebuie *descoperit* şi apoi, inevitabil, îndrăgit ca un mare gânditor preocupat de problemele integrării armonioase în viaţă. Veşnic însetat de *armonie*, cu o stoică înţelepciune şi-a susţinut ideile sale până la capătul vieţii, atât de plină de neînţelegeri. El afirma: "Nu din răutate, ci din ignoranţă, nu mi-au recunoscut rezultatele" şi considera mult mai demn şi mai înţelept a nu-şi sacrifica opiniile şi convingerile, chiar decât obţinerea "unei medalii de aur cât o roată de car".

Sunt cuvinte admirabile care ne fac să preţuim matematicianul de geniu dublat de o personalitate complexă şi să-i acordăm noi, înţelegerea la care a râvnit mai mult decât la orice.

Ca şi J. Bolyai, N. Lobacewski în timpul vieţii nu s-a bucurat de recunoaşterea valorii operei sale.

Dincolo de contribuţia matematică a acestor cercetări, ele reprezintă o *deschidere* spre reflexie asupra condiţiei umane. Simţind *potenţialul* acestei deschideri în înţelegerea *complexităţii* umane am îndrăzni să o sugerăm: ca o direcţie de cercetare, prin care să ne implicăm şi noi oamenii de ştiinţă să facem paşi spre ameliorarea condiţiei umane, atât de expusă în aceste vremuri.

3. CEVA TREBUIE ACCEPTAT

Necontradicția Geometriei euclidiene pe cale sintactică nu poate fi stabilită, deoarece nu putem afirma vreodată: că am epuizat lista teoremelor ei. Astfel, nu putem susține că niciodată nu vom ajunge la o propoziție p corect construită astfel încât atât p cât şi negația sa, să poată fi deduse în cadrul Geometriei euclidiene.

Pe cale semantică acest lucru se stabileşte prin modelul aritmetic $\mathcal{M}$, prin Geometria analitică. Se stabileşte apoi că orice alt model al Geometriei euclidiene este izomorf cu $\mathcal{M}$. Dar necontradicția aritmeticii se *acceptă*. Deci, ceva trebuie acceptat în Matematică. Dar, în celelalte discipline?

Această *acceptare* ne invită la mai multă înțelepciune în viața noastră şi ne ajută să acceptăm şi pentru condiția umană anumite *adevăruri-ipoteză*, la care să reflectăm, le verificăm şi abia apoi, să ne pronunțăm asupra lor.

Înțelegerea acestui *caracter ipotetic*, atribuit axiomelor este crucial în înțelegerea sistemelor axiomatice moderne, care depăşeşte punctul de vedere clasic: "în care axiomele sunt propoziții evidente prin ele însele şi de aceea nu se demonstrează".

4. O ÎNTREBARE ASUPRA EXISTENȚEI UMANE

Predarea Geometriei chiar la clasa a VI-a deja, se face axiomatic. Din mulțimea noțiunilor, relațiilor şi propozițiilor adevărate ale Geometriei euclidiene se acceptă o parte, din care se deduc apoi, pe calea raționamentelor riguroase, restul proprietăților lor. Ceva trebuie acceptat, altfel nu ne mai putem opri cu întrebările.

Alegerea unui sistem axiomatic pentru o teorie T se numeşte *o axiomatizare* a teoriei T. Sistemul axiomatic $\mathcal{S}$=(N,R,A), format din

noțiunile şi relațiile fundamentale sau primare: N şi R şi lista de axiome A, *nu este unic* pentru o teorie T.

Încă în liceu întâlnim sisteme *axiomatice echivalente*, adică sisteme axiomatice care definesc aceeaşi teorie. Acest lucru are loc pentru Geometria euclidiană pusă la baza manualelor de clasa a VI-a şi a IX-a. Ele sunt distincte şi reprezintă un exercițiu al minții, prin care construcția aceleiaşi teorii T o facem în altă ordine.

Prin predarea axiomatică la elevi, alături de exercițiile prin care realizăm dezvoltarea capacităților: de gândire, de descoperire şi a raționamentului logic, *momentele educative* apar şi se impun.

Aspectele *educative* şi *formative* ale predării axiomatice la elevi, conduc în mod natural la câteva *întrebări*. Ne-am pus, oare, noi înşine întrebarea: care sunt axiomele de bază ale existenței, ale ființării noastre?

Ca orice teorie, existența umană ar trebui să aibă la bază: câteva propoziții adevărate sau false, teoreme, conjecturi.

În acest context cuvântul teorie să-l considerăm şi prin semnificația sa de contemplație. Deci când spunem teoria existenței - să avem deja în vedere: uimirea în fața vieții, a universului, contemplarea ființei în totalitatea ei.

Consecințele unor false atitudini şi afirmații relative la viață, pot fi limpede observate prin: poluarea naturii, a minții şi alte perturbații bio-psiho-sociale.

Care ar fi *ipoteza fundamentală*: pe care să o acceptăm în viața noastră, dictată de bunul simț, aşa cum acceptarea necontradicției aritmeticii a fost făcută în analiza meta-matematică a Geometriei euclidiene, a altor structuri matematice, şi nu numai?

5. ASUPRA UNEI IPOTEZE

În paragraful 3 am văzut că în Matematică: ceva trebuie acceptat. Dar, *în viață*? Dar, în înțelegerea infinitului nedefinibil?

Acceptând că la baza creației există o *Inteligență Supremă*, ne vine în mod natural la îndemână, să acceptăm că: omul a fost creat după chipul Creatorului, al lui Dumnezeu, al Perfecțiunii - sau cum dorim să-l numim. Această afirmație-ipoteză o vom numi *axioma A*.

Dacă acceptăm axioma A, atunci de aici decurge în mod firesc acceptarea *altor ipoteze*. Putem uşor admite ipoteza: că în fiecare ființă există un minunat "*computer*", unul hiperperformant, care face *întreaga lucrare vie* din om. Ne-am gândit: la acest adevăr? În cele ce urmează urmând cele propuse de Shri Mataji Nirmala Devi în tratatul "Meta Modern Era" în [4], vrem să atragem atenția asupra acestui mecanism viu, ca o ipoteză, la care apoi să reflectăm. Acest computer subtil îl numim în cele ce urmează: *corpul subtil* sau *ființa subtilă* a omului, iar ipoteza acceptării lui, o vom numi *axioma B*.

Shri Mataji Nirmala Devi, cunoscută în lumea întreagă cu numele de Shri Mataji, este o personalitate de excepție a lumii ştiințifice şi spirituale. Născută în India, într-o familie creştină, din copilărie a avut şansa să crească lângă marele Ghandi, care se exprima astfel: "De la această copilă de 10 ani, eu la 60 de ani, am multe de învățat."

Shri Mataji din 1993, este membru de onoare al Academiei de ştiințe şi arte din Sankt Petersburg, pentru merite deosebite în trei ramuri: medicină, psihologie şi folozofie.

La Academia di Romania, din Roma: academicieni, profesori, studenți, diplomați şi alții, au ascultat-o pe Shri Mataji cu un deosebit interes şi i-au subliniat personalitatea cu totul remarcabilă. Au apreciat metoda sa de auto-perfecționare şi cunoaştere de sine şi a Sinelui, ca fiind: benefică, naturală şi accesibilă tuturor. Această metodă este cunoscută astăzi în peste 72 de țări şi este practicată de mulți *oameni de ştiință*, de oameni cu o atitudine ştiințifică față de cunoaşterea spirituală: căutători, sau ne-căutători, de diferite grade de cultură sau vârstă, de oameni aparținând la diferite religii, sau ne-practicanți religios.

U.C. Rai - Profesor de fiziologie - format în cea mai bună tradiție ştiințifică a şcolii de medicină engleze, membru al mai multor societăți ştiințifice internaționale, în [6] face un studiu ştiințific extins al acestei metode, care este prefațat de Profesor dr. Dumitru Constantin, în urma vizitei la centrul medical al Profesorului Rai.

6. DE UNDE ŞI DE CE ACEASTĂ DEGRADARE A CONDIȚIEI UMANE?

De unde şi de ce: această deteriorare fizică, morală, psihică şi spirituală din viețile noastre? De ce se întâmplă: decandența şi corupția pe care o vedem? De ce: această degradare, depersonalizare, sau chiar dezumanizare, la care, aproape neputincioşi, asistăm?

Sunt toate acestea datorate: ignoranței, neglijenței sau negării calităților *înnăscute* ale omului, ale corpului său subtil?

Prima Geometrie ne-euclidiană se năştea din cea euclidiană: prin *negarea* axiomei unicității paralelei printr-un punct la o dreaptă. Astăzi,

clasa Geometriilor ne-euclidiene este mult mai vastă, iar Geometria absolută - ca fundament comun al diferitelor tipuri de Geometrii - este o noțiune care se modifică mereu, e o noțiune în evoluție.

S-a ajuns la negarea tuturor axiomelor lui D. Hilbert, puse la baza Geometriei euclidiene, prin introducerea Anti-Geometriei şi Geometriei paradoxiste, de către Florentin Smarandache în [9].

Această paletă largă a tipurilor de Geometrii ne-euclidiene nu ne mai şochează, nu ne surprinde. Ele sunt studiate, iar prin *modele proprii* se dovedesc a fi consistente şi ne-contradictorii. Tot aşa, a apărut o imensă varietate în paleta: bio-psiho-socială a condiției umane.

Studiul diferitelor clase de Geometrii ne conduce în mod natural la noțiunea de "*Geometrie interioară*" pe care o considerăm ca fiind *starea* la un moment dat a gradului de manifestare sau blocare a însuşirilor înnăscute ale omului, ale corpului său subtil. Multiplele combinații şi permutări ale calităților înnăscute ale unei ființe; existente în stare *latentă* sau în diferite grade de *adormire* reprezintă o *infinită varietate* pe care în [11] am numit-o "Geometrie interioară". Ea poate fi diferită de la un moment la altul şi noi, fiecare, ştim cât ne poate costa aceasta! Putem numi şi altfel Geometria interioară. N-are importanță denumirea pe care diferiți specialişti i-o pot da. Importantă este doar, semnificația denumirii.

7. PRIN GEOMETRIE SPRE SINE

În cartea "Geometria proiectivă în sprijinul învățământului formativ" [10] şi în cartea "Fundamentele integrării naturale în viață" [11] am continuat şirul întrebărilor puse în paragraful precedent.

Folosind avantajele studiului planului euclidian completat cu punctele de la infinit, apare o firească implicație a Geometriei în înțelegerea condiției umane. Cum? Pe fiecare dreaptă punctul de la infinit există. Îl conştientizez sau nu, îl accept sau nu, îl folosesc sau nu; este liberul meu arbitru. Dar, odată incluse punctele de la infinit, din punct de vedere matematic avantajele sunt uimitoare. Demonstrațiile făcute: fascinează prin simplitatea lor, prin gradul lor de cuprindere. De exemplu, printr-o teoremă a lui Desargues, demonstrată în planul completat, obținem demonstrația a 12 teoreme din Geometria euclidiană. Principiul dualității din planul completat, pentru fiecare teoremă demonstrată, asigură demonstrarea teoremei duale, ceea ce în planul euclidian trebuie făcut separat.

Saltul calitativ al scufundării planului euclidian în planul completat cu elementele de la infinit, ne ajută să simplificăm multe demonstrații, să eliminăm multe situații de analizat, construcții auxiliare de considerat.

Din punct de vedere educativ şi filozofic acest lucru este de o extremă importanță. În [10] notam: "De atins noi nu-l putem atinge punctul de la infinit, dar el există. Acceptându-l, avantajele vorbesc de la sine, iar acest lucru se leagă, semnificativ, de înțelepciunea de a accepta şi ceea ce simțurile uzuale nu pot percepe, dar bunul simț sau prelungirea simțurilor uzuale prin instrumente noi, o impun. Respingerea noastră nu anulează infinitul, sublimul, ci doar ne privează de avantajele de care am beneficia, acceptându-l."

"Profesorul e bine să ştie mai mult decât elevul sau să-l poată orienta pe elevul doritor de mai mult, şi cu disponibilități de a învăța în plus. De aceea, prin studiul acestui plan euclidian completat cu elementele de la infinit să trezim noi emulații ştiințifice, atunci când interesul există. Din

experienţe proprii şi cu studenţii cu care am lucrat, am obţinut alese împliniri profesionale, dar şi un spor de înţelegere a vieţii. Deseori am trăit inefabilul prin satisfacţia studenţilor în faţa unor soluţii fascinante, pe care aşteptau cu nerăbdare să le împărtăşească la rândul lor" [10].

Suntem astăzi şi mai bucuroşi ca atunci, când scriam cele de mai sus, alăturându-ne, nu doar la maniera universală de cercetare a lui Desargues, ci la un punct de vedere: stringent actual, important şi semnificativ, al cercetării *transdisciplinare*. Ne lipsea atunci acest termen, dar acuma ştim, că asta făceam: cu o inimă deschisă.

Subliniam în [10] şi alte îndemnuri şi implicaţii ale acestui studiu al planului completat cu elementele de la infinit, dintre care vom aminti câteva.

"Credem că interesul pentru nou şi noutate este trezit, deci putem face alţi paşi spre cunoaşterea acestui plan, şi apoi, paşi spre cunoaşterea de sine, prin *sporul de atenţie* şi înţelepciune dobândit prin Geometria planului euclidian completat. Dar, mai presus de orice, credem că realizăm o parte din idealurile lui Desargues, întemeietorul Geometriei proiective."

În studiul [10], în paragrafele 11 şi 14, am subliniat rolul Geometriei proiective pentru un învăţământ formativ. Era o deschidere spre reflexie asupra condiţiei umane prin care menţionam ideea: când lumina vine, întunericul pleacă. Ne referem la ignorarea comorilor sacre pe care fiecare le purtăm în noi. Să ne gândim doar la *osul sacrum*, despre care importante cercetări moderne atestă că reprezintă locul proiecţiei sacrului în om, a infinitului mare în om.

În acest context să facem din nou apel la Manifestul [5].

"Pentru prima oară în istorie, există posibilitatea de integrare a

omului în unitatea dintre infinitul mare şi infinitul mic. Este o interacțiune ternară: infinit mic, infinit mare şi infinit conştient. Există aici o şansă ontologică care determină *autorenaşterea*" [5].

Alături de Geometria proiectivă, Geometriile n-dimensionale şi Geometriile ne-euclidiene: reprezintă un suport al înțelegerii de sine şi a semenilor şi generează noi *momente educative* ale lecțiilor de Geometrie.

"Deja, în Geometria cu patru dimensiuni întâlnim noi situații ale pozițiilor reciproce a două plane sau a altor varietăți pe care nu le întâlnim în Geometria tri-dimensională" [10].

"Marea varietate a Geometriilor metrice ne ajută să ne gândim la diferite «metrici» ale minții umane, la diferitele feluri de a fi şi a gândi ale semenilor noştri. Toate acestea ne îndeamnă la mai multă înțelegere a celorlalți, la mai mult respect față de ceilalți şi față de noi înşine şi ne fac să dorim mai mult, să ne implicăm în propria educație. Suntem deseori întrebați dacă nu ne deranjează prostia, răutatea, absurdul. Răspunsul este: nu vrem să le cădem victimă! Nu ne putem supăra pe cel care, poate încă n-a avut şansa cunoaşterii de sine, sau şansa unei cărți, a unui om mare: moraliceşte mare" [10].

"Precum imensele şanse: ale celui care studiază planul euclidian completat cu elementele de la infinit, față de cel care nu-l consideră, tot aşa, constatăm o imensă deosebire între omul care se îmbogățeşte prin acceptarea în viața sa a *sacrului*, a Divinului din el, şi cel care *ignoră* sau chiar *neagă* asemenea valori existente în el. În optica noastră *nu există atei*, ci doar oameni care nu sunt satisfăcuți de felul în care le-a fost expusă Divinitatea, sau nemulțumiți de felul în care: prin experiențe proprii, sau indirecte, au întâlnit comportamente degradante, chiar printre cei de la care

aşteptau altceva. Înțelegând că însăşi viața din noi este de *natură divină*, că fiecare poartă în el Divinul, sacrul, firesc acele atitudini se topesc" [10].

În cartea [10], în paragraful 14, intitulat: "Prin proiecție stereografică: paşi spre armonie în relația profesor-elev", am arătat că bijecția ce se poate stabili între punctele unei sfere de rază oricât de mică şi punctele unui plan nemărginit, ne uşurează "înțelegerea" şi acceptarea ipotezei: proiecția macrocosmosului în microcosmos.

Ce este proiecția stereografică? Dacă $\mathcal{S}$ este o sferă tangentă în P la planul π şi N este punctul diametral opus lui P, atunci aplicația:

$f:\mathcal{S}\setminus\{N\}\to\pi$ prin care unui punct M îi asociem $\{M'\}=NM\cap\pi$

se numeşte *proiecție stereografică*.

Prin f la puncte distincte de pe sferă corespund puncte distincte din plan şi invers.

De aici dezvoltăm în [10] alte câteva idei. Menționăm câteva din ele.

1. Să dăm o şansă aspectelor *înnăscute* din interiorul nostru prin conştientizarea lor. Numărul celor care, astăzi, în mod ştiințific, se apleacă asupra acestor studii: este mare. Este bine să le dăm crezare. Ei au aflat, au experimentat şi ipoteza de la care au plecat s-a dovedit a fi: naturală, benefică, logică.

Învățătura lor este simplă şi naturală. Şochează, doar prin simplitate. Pornind de la aceste studii: reiese că cei ce trezesc în oameni iubire pură, cei ce aduc armonia şi pacea, cei ce reuşesc să deschidă celor din jur porțile sufletului către semenii lor, sunt cei ce se pot impune în viitor. Un profesor-diriginte care înțelege aceste aspecte, la o lecție despre respectarea semenilor, va avea un alt *impact asupra sufletului* copilului. El va putea explica că acestea nu sunt doar simple sfaturi şi îndemnuri, ci realități ale

condiției umane. În ce sens? În sensul, că ceva se blochează în mine: când nu-mi respect semenii, ceva când mint, când fur, când nu-mi respect ființa mea subtilă. Deci, nerespectând pe alții, pe mine nu mă respect, în mine perturb circuitul natural al sevei vieții.

2. Există atâtea lucruri de care ne putem bucura. Absența bucuriei, a seninătății, a purității, reprezintă un blocaj în corpul meu subtil. Aceste însuşiri înnăscute reprezintă fundamentul structurii subtile. Dacă fundamentul este solid, nu mai construim viața pe nisip, iar "edificiul" este stabil. Ce este "edificiul" acesta? Sunt alte puteri ale ființei noastre subtile, alte însuşiri înnăscute. Ce trebuie să facem? Să ne pătrundem de adevărul că: purtăm depozite întregi de calități înnăscute, *încă nemanifestate*. Contribuția noastră? O liniştire, fie şi foarte scurtă, în care cu toată sinceritatea, cu propriile cuvinte: să invităm binele existent în noi să se manifeste. E *viu corpul* nostru *subtil*, este inteligent. Ştie singur: să se *organizeze* şi *regenereze*. Contribuția noastră este conştientizarea şi supravegherea lui. Aşa cum, pentru a deveni: un sportiv, un matematician sau a cuceri orice altă performanță, trebuie un antrenament, tot aşa pentru manifestarea potențialului din noi este important: să ne supraveghem dorințele, să ne asigurăm bucuria de a trăi, pentru care am fost creați.

3. Prin educație şi autoeducație, paşi spre noi înşine. Paşi spre noi înşine: imitând progresele ştiinței create prin revoluția informatică şi cuantică.

4. Implicarea noastră a adulților, în realizarea unui învățământ apropiat de sufletul copilului.

Înaintea unei teze, a unui examen, elevul simte palpitații la stomac. O simplă închidere a ochilor, cu mâna dreaptă pe stomac, aduce o relaxare, o

liniştire. De ce? Centrul stăpânirii de sine perturbat, este readus la pace.

Va fi minunat momentul în care: profesor, elev, părinte vor cunoaşte aceste aspecte naturale şi vor ține cont de ele împreună.

Odată cu această deschidere față de nevoile reale ale elevului, acesta se simte: respectat, ajutat şi iubit. Lecția decurge, apoi, altfel. Eficiența sporeşte, risipa de energie se atenuează, dar mai ales, curgerea puterilor vitale este lăsată să se manifeste natural.

Elevul simte *starea sufletească* a profesorului de îndată ce acesta deschide uşa. Cât de benefic este pentru o colectivitate în care intrăm, să ne înarmăm cu unde de pace şi linişte. Este o obligație morală față de ceilalți şi față de noi înşine, iar dragii noştri elevi *beneficiază* împreună cu noi de manifestarea calităților pure din noi.

5. Efortul oamenilor de ştiință pentru *înnobilarea* omului se îndreaptă spre înfrumusețarea şi îmbogățirea omului prin manifestarea calităților lui interioare. Se pune un accent tot mai mare: pe *relațiile interumane*. Recomandăm în acest sens cartea lui Dale Carnegie [1].

Aici ajungem la procesul de modelare interioară. Iisus spunea: "Iubind duşmanul, îl veți învinge." Şochează aceste cuvinte. Ele sunt spuse de Cel care *ştie*.

Şochează! Pe cine? Care parte a noastră? Ego-ul nostru, partea noastră limitată. Şi astfel, ajungem la esența problemei. Cine sunt eu? Care este *esența* mea? Cu ce mă *identific* eu?

6. *Ordinea valorilor* este deseori *răsturnată*. Mă identific cu: corpul meu, mintea mea, emoțiile mele, bogăția, tinerețea, frumusețea mea...? Toate acestea sunt importante, au rolul lor, dar esența mea este *Viața*, este *Spiritul* meu, care este Atotpătrunzătoarea Dragoste divină proiectată în

mine. Identificându-mă corect, problemele vieții au alte *soluții* şi *înțelesuri*. Atunci înțelegem: calea, adevărul şi viața. Fiecare dorință: de armonie, pace, calm, stăpânire de sine este un pas spre echilibru.

7. Cu această conştientizare a unei corecte identificări, cartea [1], o *carte veche*, devine actuală şi eficientă. Ea se referă la prosperitate şi satisfacții pure, la relații interumane îmbunătățite: între părinte şi copil, între soț şi soție, între profesor şi elev, între oameni la locurile lor de muncă şi în viață.

8. RELAȚII INTERUMANE ÎMBUNĂTĂȚITE

Dale Carnegie avea o structură foarte sensibilă şi se întreba: de ce învățământul pune un accent atât de mic pe relațiile interumane. Preocupat de aceste gânduri a scris cartea [1].

"Treptat, am înțeles că cel ce *resimțea* cea mai acută nevoie de o astfel de instruire eram eu. Mă îngrozesc la amintirea frecventelor carențe de delicatețe şi tact pe care le-am manifestat" [1].

"Căutam eu însumi ani de zile un ghid practic având ca temă relațiile interumane. Documentându-mă pentru această carte am citit tot ce am putut cu privire la acest subiect. Am angajat un cercetător cu experiență care a petrecut un an şi jumătate în diverse biblioteci, citind ce-mi scăpase. Am parcurs povestea vieților oamenilor importanți. Cartea mea n-a fost scrisă... ea a *crescut* asemenea unui copil. M-a stimulat părerea lui William James: «suntem *treji* doar pe jumătate, nu folosim decât *o mică parte din resursele* noastre»" [1].

"O, acele puteri de care «de obicei nu ne servim»!. Scopul suprem al

acestei cărți: este de a vă ajuta să le descoperiți, să le stimulați şi să profitați cât mai mult de pe urma acestor *bunuri latente* nefolosite" [1].

Aşa cum vrem să ne pătrundem pe parcursul acestor pagini, că nu există o sacralitate laică şi una religioasă, ci ele sunt una şi aceeaşi sevă: din Sursa Întregului, vrem să atragem atenția că şi Dale Carnegie în Secretele succesului [1], se referă tot la disponibilitățile subtile înnăscute, latente şi deseori adormite. În sprijinul acestor afirmații vom mai sublinia câteva idei din cartea [1].

1. "Reflectați mereu la faptul că numeroase soluții pentru a deveni mai buni *dormitează*, încă, *în adâncuri*."

2. "Scopul nu este să acumulați informații, ci să *experimentați un nou stil de viață*."

3. "Ori de câte ori vă confruntați cu o problemă: comportamentul față de un copil, calmarea unui colaborator, liniştirea unui soț, feriți-vă să dați curs impulsului de enervare. Apoi, experimentați aceste noi metode şi fiți martorii *efectelor* lor magice. Acceptați ca: partenerul de viață, copilul sau un asociat de afaceri să vă amendeze (la propriu!) de fiecare dată când vă surprinde nerespectând anumite principii."

4. "După cină mă *retrăgeam*, mă reculegeam sâmbăta seara... Mă întrebam: «Ce-am greşit, ce-am făcut aşa cum ar fi trebuit să fac, ce învățăminte pot trage din acea experiență...?» Mă cutremuram adesea de propriile gafe. Cu trecerea anilor, aceste gafe s-au rărit. Încercați şi dumneavoastră. Vă veți integra într-un *proces educațional* pe cât de inedit pe atât de valoros. Uşurința de a *comunica* şi *colabora cu ceilalți* va creşte semnificativ."

5. "Cunoaşteți pe cineva pe care ați vrea să-l *schimbați în bine*?

Perfect. Complet de acord. Dar de ce nu începeți cu dumneavoastră înşivă?

Confucius a spus: «nu te plânge de zăpada de pe acoperişul vecinului, când nici pragul uşii tale nu este curat».

Dacă vrem să provocăm resentimente, ajunge să ne complacem în a face cea mai neînsemnată critică - indiferent cât de justificată ni se pare.

Deşi lipsit de tact în tinerețe, Benjamin Franklin a devenit atât de îndemânatic cu semenii săi. Secretul succesului său? L-a spus chiar el: «Nu voi vorbi de rău pe nimeni... şi voi vorbi cât pot de bine despre toată lumea».

«Un om mare îşi demonstrează *măreția* în felul de a-i trata pe oamenii mici» spunea Carlyle."

Pentru a ne ajuta să înțelegem acel prim principiu din [1]:

"Nu criticați, nu condamnați şi nu vă plângeți", Dale Carnegie redă procesele de conştiință ale unui părinte după lecturarea unui articol: "*Tata uită*".

6. "Fiule: am fost mereu supărat pe tine, te-am certat pe când te îmbrăcai pentru şcoală, pentru că nu te-ai şters prea repede cu prosopul. Te-am condamnat pentru că nu ți-ai curățat pantofii. Am strigat nervos la tine pentru că ai aruncat pe jos câteva din lucrurile tale. Te-am considerat vinovat la micul dejun...

Ce făcuse din mine *prostul obicei* de a căuta nod în papură, de a certa... Nu că nu te iubeam; dar ceream prea multe de la anii tăi fragezi... Mi-e teamă că te-am certat ca pe un bărbat. Ți-am cerut prea mult, mult prea mult. O să-mi muşc limba înainte să te cert...".

7. "A şti totul înseamnă a ierta totul."

8. "Cred în stimularea oamenilor la muncă. N-am găsit încă, în vasta

mea experiență cu oamenii, acea persoană care n-a lucrat mai eficient - ca urmare a *aprecierilor* primite şi nu ca răspuns la criticile suportate.

Oamenii au foame de apreciere, de recunoaştere. Care e diferența dintre apreciere şi linguşeală? Simplu. Prima e sinceră, a doua e falsă. Una vine din suflet, cealaltă din vârful buzelor. Prima e altruistă, cealaltă e blamată de oricine."

Ce cuvinte minunate, cât de bine ne îndeamnă la o înțelegere mai profundă a Poruncii: "iubeşte-ți semenii ca pe tine însuți".

9. "Una dintre cele mai *neglijate virtuți* ale existenței noastre cotidiene este aprecierea. Ne eschivăm cumva să ne lăudăm fiul sau fiica când fac ceva bun, iau o notă bună...; să-i încurajăm când fac prima lor prăjitură... Nimic nu îi mulțumeşte pe copii mai mult, decât interesul şi *aprobarea* părinților."

10. "Un cuvânt bun *spus din suflet* a avut efect acolo unde au eşuat critica şi ridiculizarea. Insulta este absolut ineficientă. O veche zicală, pe care am decupat-o şi am lipit-o pe oglindă, acolo unde nu pot să evit să o văd zilnic, spune:

«Voi merge pe acest drum o singură dată, deci nu mă voi da înlături de la orice *binefacere* pe care pot s-o aduc, sau orice lucru *amabil* pe care-l pot rosti. Dacă amân sau neglijez să fac astfel, nu voi mai avea această şansă, căci nu voi mai trece pe aici a doua oară.»

Deci să nu linguşim. Să rostim doar cuvinte *sincere* de apreciere. Să fim generoşi în aprobare şi *darnici* în aprecieri."

Dale Carnegie emite al II-lea principiu, ca tehnică fundamentală de comportare în lume:

"Fiți drepți şi sinceri în aprecieri."

11. "Dacă există vreun secret al succesului, el rezidă în capacitatea de a *înțelege punctul de vedere al celuilalt* şi de a vedea lucrurile atât din perspectiva lui, cât şi cea proprie. Dacă am obține din această carte - tendința sporită de *a raționa în spiritul celorlalți* şi de-a vedea lumea prin ochii lor - dacă rămâneți măcar cu asta s-ar putea să transformați această morală în *piatra* de fundație a vieții şi a carierei dumneavoastră.

Ce vrea, de fapt, copilul? Cum pot să corelez: ce vreau eu cu ce doreşte el?..."

Aceste reflexii pot conduce la înțelegerea unei corecte motivații în viață şi la deschiderea dorințelor pure din om.

Exemple din viața lui Roosvelt, a lui Lincoln, a unor mari actori care-şi iubeau şi respectau semenii, sunt absolut edificatoare în [1] şi conduc la un alt principiu:

12. "Manifestați un *interes sincer* față de cei din jur."

13. "Efectul zâmbetului este atotputernic - chiar dacă rămâne invizibil. Înțelepciunea chineză are un proverb: «Un om care nu ştie să zâmbească nu trebuie să-şi deschidă un magazin».

Surâsul vă oglindeşte bunăvoința. El luminează viața celor ce îl văd. Este ca ieşirea soarelui de după nori, mai ales pentru cei stresați: de şefi, părinți, copii. Un zâmbet poate servi ca ajutor şi a înțelege: că nimic nu e fără speranță, că există bucurie pe lume."

Pentru a-şi susține principiul: "Zâmbiți", Dale Carnegie citează următorul eseu despre un surâs.

"Un surâs nu costă nimic, dar *oferă* mult.

Îi *îmbogățeşte* pe cei care-l primesc, fără a-i sărăci pe cei ce-l oferă.

Nu trăieşte decât o clipă, dar *amintirea* lui supraviețuieşte uneori o

eternitate.

Nimeni nu e atât de bogat, încât să se poată descurca fără el şi nimeni nu mai rămâne atât de sărac după ce i-a cunoscut *avantajele*.

Aduce fericirea în cămine, cultivă *bunăvoința* într-o colaborare şi este parola prieteniei.

Poartă: odihnă celor obosiți, speranță celor descurajați, lumina soarelui pentru cei trişti şi este cel mai bun antidot al Naturii pentru necazuri.

Totuşi, nu poate fi cumpărat, cerşit, împrumutat sau furat, căci nu serveşte la nimic până nu este *dăruit*.

Şi dacă cei din jur: prea obosiți, nu vi-l mai pot dărui, putem să vă rugăm să le *dăruiți dumneavoastră* un surâs?

Căci nimeni nu are mai multă nevoie de un zâmbet decât cel care nu mai are nici unul de dăruit."

Lista principiilor de a deveni agreabil, politicos şi a putea comunica uşor, continuă. Amintim câteva din ele.

14. "Reține că numele cuiva este pentru el cea mai *dulce muzică* ce-i poate mângâia auzul."

15. "Învățați fără efort cum să conversați cu uşurință. Fiți un bun *ascultător*. Încurajați-i pe ceilalți să vorbească despre ei înşişi."

16. "Filozofii au reflectat mii de ani la regulile şi preceptele relațiilor interumane. Nu e nici o noutate. E unul foarte important. E un precept pe care: Zoroastru l-a enunțat către urmaşii săi din Persia acum 2500 ani, Confucius l-a predicat în China acum 2400 ani, apoi Lao Tzî l-a împărtăşit discipolilor săi, Budha îl proclama pe malurile Sfântului Gange, cărțile sacre ale hinduismului l-au desluşit cu peste 4000 ani în urmă, Iisus l-a

predicat pe colinele Iudeei şi l-a concentrat într-un singur gând: «Poartă-te cu ceilalți, aşa cum ai vrea ca ei să se poarte cu tine»."

17. "Adevărul de necontestat, este că o *cale sigură* spre inimile oamenilor, este aceea de a-i face să înțeleagă, cu tact şi subtilitate, că le *recunoaştem* sincer importanța. Emerson spunea: «Fiecare om ce-mi iese în cale îmi este superior într-o anumită privință. De aceea, învăț de la fiecare trecător»."

Şi continuă, cu un citat din Shakespeare:

"...omul, trufaşul om
În pânza de păianjen a puterii...
Greşeşte atât de mult față de ceruri
Încât şi îngerii îi plâng trufia."

18. "Oamenii tânjesc după aprecieri: ca mine, ca şi dumneavoastră. Faceți în aşa fel încât interlocutorul dumneavoastră să se simtă important - şi fiți sinceri în tot ceea ce spuneți."

Dacă vedem esența pură din celălalt, putem s-o facem chiar fără efort. Totul depinde cum îl percep pe celălalt. Văd eu esența spirituală din celălalt?

19. "Am predat arta dezbaterii şi a argumentației. Am ajuns la concluzia că există o singură cale prin care poți să profiți de pe urma unei *discuții în contradictoriu* - şi anume: *s-o eviți*. Feriți-vă de ea aşa cum vă feriți de şerpii cu clopoței şi de seisme. Şi nu uitați:

Nimeni nu poate, *obligat*,
Să creadă-n altceva... păcat!

Budha spunea: "Ura nu dispare niciodată prin ură, ci prin dragoste, iar o disensiune nu se termină niciodată printr-o ceartă, ci prin tact,

diplomație, conciliere şi o dorință plină de înțelegere de a cunoaşte şi punctul de vedere al celuilalt. Când unul țipă - celălalt trebuie să asculte - pentru că altfel nu există comunicare, ci doar zgomot şi vibrații nocive."

20. "Pot să fiu mai inteligent decât Socrate? Nu pot spera, şi atunci: am *renunțat* să le spun oamenilor că nu au dreptate. Formule: «S-ar putea să greşesc. Greşesc adesea. Să analizăm faptele», sunt absolut *magice*. La asemenea formule nimeni n-are de reproşat.

Dacă greşeşti, recunoaşte-o primul şi susține-ți vina cu tărie."

Galileo Galilei spunea:

"Nu poți să înveți pe nimeni nimic; tot ce poți face este să îl ajuți să îl găsească *înăuntrul sufletului* său."

Dar, acest lucru este minunat, pentru că ne aduce confirmarea despre bogăția interioară a omului.

Gândurile de mai sus s-ar putea să surprindă logica obişnuită, dar ele vin pe baza unei înțelegeri mai adânci. Putem constata: din introspecția pe care D. Carnegie şi-o făcea, din bibliografia pe care a consultat-o şi o citează, că avea o preocupare pentru o cunoaştere de sine, pentru respectul ființei sale subtile şi a celorlalți. Ne îndeamnă şi pe noi să ascultăm învățăturile luminate.

Dacă Iisus Cristos, Moise, Socrate, Lao Tzî, Confucius şi alți sfinți au spus un anumit lucru, atunci e bine să-l reținem ca atare, fiindcă vine: nu de la un egal al nostru, ci de la unul trezit. Ceea ce ne spun izvorăşte din cunoaşterea lor, din Realizarea Sinelui pe care o aveau. Modul de abordare al cunoaşterii la ei *diferă* de instrumentele limitate ale disciplinarității, ei realizau o transdisciplinaritate totală, văzută de la înălțimile la care erau.

"Trebuie să credeți tot ce au spus: Cristos, Lao Tzî, Guru Nanaka,

fiindcă nu sunteți la *nivelul lor spiritual*. Încercând să înțelegeți mental, vă pierdeți în această analiză. Numai când deveniți un suflet realizat de nivel foarte înalt puteți creşte la *dimensiunile* voastre complete, şi numai atunci veți şti dacă este adevărat sau nu: ce au spus aceştia, dacă este vorba de iubire sau nu" [4].

"Când se stabileşte conexiunea corpului subtil cu energia Sursă, Puterea Duhului Sfânt *curge* prin noi, la nivel subtil *elementele* din care suntem făcuți îşi manifestă calitățile lor mai subtile. În Biblie scrie: «La început era cuvântul şi Cuvântul este de la Dumnezeu». Dar ce este acest Cuvânt? Am putea spune că este o poruncă tăcută... din care încep să apară unul după altul elementele...

Primul element care apare este *lumina*. O persoană care are Realizarea are un *chip strălucitor*, care este aspectul subtil al luminii, care începe să se exprime şi dă un chip luminos. Lumina din interior crează strălucirea. Lumina a devenit mai subtilă şi emite strălucire. Acesta este aspectul subtil al luminii din care suntem făcuți.

Aerul pe care îl avem în plan grosier se exprimă subtil prin vibrații răcoroase - o briză răcoroasă.

Noi suntem făcuți şi din apă. Care este partea subtilă a apei? O persoană care este un suflet realizat devine o persoană foarte blândă şi delicată. Atunci când vorbeşte cuiva, în vocea sa există *însuflețire*, aş putea spune că există acea curgere a apei, "răcoarea apei", este lucrul subtil care se exprimă în caracterul şi purtarea față de ceilalți oameni. Sufletul realizat este precum apa: care este mobilă, care răcoreşte, care *alină* şi spală.

Alături de apă, avem şi elementul "foc". E un foc silențios; nu arde pe nimeni, ci arde lucrurile rele din interiorul nostru şi din ceilalți. Dacă

cineva se apropie cu mânie - mânia este pur şi simplu calmată şi liniştită: de focul care este prezent.

Mama Pământ ne dă toată hrana şi ne face să creştem sănătoşi prin partea subtilă a ei. Primim de la ea atât de multe lucruri subtile. Unul din ele este: *gravitatea*, care este calitatea de a fi atrăgător în sens spiritual. Prin alte calități ale Mamei Pământ devenim *răbdători* şi acceptăm lucrurile aşa cum sunt.

Trebuie să înțelegeți că prin Realizarea Sinelui ați devenit ceva măreț. Sunteți conectați cu Realitatea şi puteți înțelege toate aceste aspecte subtile care acționează prin intermediul vostru. Trebuie să aveți grijă de partea subtilă. Încercați să acționați în această direcție. Primiți totul ca o *provocare* şi veți fi uimiți de felul cum veți fi ajutați şi de rezultatele şi spontaneitatea pe care le veți obține. Toate aceste elemente despre care am vorbit devin subtile şi acționează. Prin introspecție veți observa cu surprindere că aveți aceste puteri în interior. Nu trebuie decât să vă dezvoltați aceste calități, să le înțelegeți şi să le identificați" [4].

De la falsele noastre identificări provin relele la care asistăm. Dacă reuşesc să mă identific cu *esența divină*, care este Viața mea, încep să mă văd într-o altă lumină, să mă respect şi să-mi respect semenii. Dar mai ales, încep să realizez *naşterea din nou*, pe care toți oamenii de bine şi Scrierile sacre o susțin.

"Scientismul secolului al XIX-lea, pe neaşteptate, a condus la *desacralizarea* Universului, iar transcendența era izgonită în tenebrele iraționalului şi a superstiției. Însuşi cuvântul spiritualitate, devine suspect, iar folosirea sa este practic abandonată." [5]

La durerea provocată de această stare, la întrebările pe care ea le

generează în [5], ne alăturăm şi noi. Dar, aderăm la atitudinea optimistă: această stare conduce la o *autorenaştere*. Ea ne va aduce naşterea din nou, *transformarea noastră interioară*, a Geometriei noastre interioare. Ea este o soluție propusă de oamenii de bine de pretutindeni. Revoluția din planul invizibilului, adusă de fizica cuantică şi informatică, vine în sprijinul acestei afirmații şi ne modifică în profunzime viziunea asupra lumii.

Noul concept din fizică: - al *inseparabilității*, riguros fundamentat de *teorema lui Bell* şi de unele experiențe de mare precizie, ne ajută să înțelegem că în lumea cuantică lucrurile se petrec altfel decât în lumea macrofizică şi ne face să înțelegem revelațiile spirituale despre interacțiunile subtile, despre conexiunile şi corelațiile ne-locale, despre unitatea legilor care asigură evoluția ansamblului sistemelor naturale. Ne ajută să acceptăm afirmația: "sunt creat după chipul lui Dumnezeu".

Incredibilele progrese ale ştiinței şi tehnicii ne fascinează prin descoperirile şi facilitățile lor şi ne fac să ne *uimim* şi umplem de admirație în fața capacității de creativitate, în puterile existente în om, în Inteligența care stă la baza creației. Prin toate acestea putem vedea enormele capacități ale ființei umane şi să ne sporim bucuria de a trăi, gândindu-ne la *măreția* după care omul a fost creat.

Toate acestea ne conduc, în mod natural, la acceptarea şi înțelegerea unui *progres corespunzător* şi pe planul cunoaşterii de sine şi al consecințelor lui. Din fericire, tot mai mulți sunt aceia care fac asemenea cercetări şi ne asigură că folosind mai mult posibilitățile noastre interioare, am putea avea o viață mai frumoasă, mai *demnă*, atingând noi dimensiuni ale vieții.

"Indeterminismul ce guvernează lumea cuantică este unul

constructiv, care are un sens - al construcției propriei noastre lumi macrofizice. O materie *mai fină* pătrunde într-o materie mai *grosieră*. Cele două *coexistă, cooperează* într-o unitate ce se extinde de la particula cuantică la cosmos. Indeterminism: nu înseamnă în nici un caz hazard or imprecizie" [5].

"În fizica cuantică, formalismul matematic este inseparabil de experiență, şi împreună ne pot conduce la *regândirea* vieții noastre individuale şi sociale, la o nouă interpretare a cunoştințelor străvechi, la un alt tip de explorare a cunoaşterii de sine" [5]. La o nouă înțelegere a "Geometriei interioare", şi de aici la o viață cu mai multă înțelepciune şi armonie.

9. MERITĂ SĂ NE ÎNVINGEM IGNORANȚA

Dacă accept măreția după care a fost omul creat, mă întreb de unde atâta: violență, de ce se spune că omul foloseşte foarte puțin din *capacitatea creierului* său? Unde, cum şi de ce: am pierdut calea unei vieți naturale?

Cine este vinovat? Nu ne-am opri la această întrebare acum. Ce este de făcut, credem a fi: de o mai mare urgență şi importanță.

"Cunoaşterea de sine este un subiect care se adresează unui căutător cu o atitudine ştiințifică. Ea ar trebui să fie tratată cu mult respect, ca pe *o ipoteză*, pe care dacă o verificăm, ca oameni oneşti, ar trebui s-o acceptăm, pentru binele propriu şi al întregii umanități. Cunoaşterea de sine este o căutare din totdeauna. Fiecare Religie a vorbit despre ea şi despre o *naştere din nou*. De ce am nega-o?" [4].

Anticii greci au vorbit, deja, despre *osul sacrum*. Cu toții îl avem. Purtăm ceva sacru în ființa noastră interioară. Această sacralitate este ca *o mamă* pentru noi, care ne cunoaşte nevoile şi ne poate da *o nouă naştere*, care este: o limpezire a minții, o purificare şi trezire a centrilor noştri subtili energetici, după care, tânăr sau adult, ne simțim eliberați. Fie, ca noi, să ne cunoaştem această *comoară* a interiorului nostru şi să nu ne *auto-pedepsim*: ignorând-o. Să reflectăm asupra acestei ipoteze.

"Ceea ce se sustrage oricărei raționalizări corespunde *sacrului*. Proclamarea existenței a unui singur nivel de Realitate elimină sacrul, cu *prețul autodistrugerii* lui. Din perspectiva transdisciplinară, Realitatea nu este doar multi-dimensională - ea este multireferențială. Diferitele niveluri de Realitate sunt accesibile cunoaşterii umane grație existenței unor *niveluri de percepție*, ce se găsesc într-o corespondență cu nivelurile de Realitate" [5].

Fiecare are dreptul la cunoaşterea de sine: care aduce o viață armonioasă şi echilibrată, prin înțelegerea corpului subtil.

Dimensiunea spirituală a omului este una *naturală*. Ea nu reprezintă suprimarea nevoilor omului, ci din contră, ne aduce o integrare naturală în viață.

Dacă ne observăm cu atenție, constatăm că uneori avem anumite calități, alteori nu. Aceasta dovedeşte că avem - în *stare potențială*, embrionară, anumite însuşiri pe care ar merita să le supraveghem, şi să învățăm să le lăsăm să se manifeste. Merită să ne învingem ignoranța!

Uneori simțim bucurie, pace, seninătate, dorințe pure, iubire, iertare, alteori, în locul lor, simțim contrariul. De ce? De ce toate acestea? Ele sunt diferite "Geometrii interioare" ale corpului nostru subtil, în diferite

momente.

Când un mare număr dintre noi refuză să creadă ceea ce nu pot să înțeleagă sau să vadă direct, este important să acordăm atenție acestui fapt cu toată bunăvoința. Îmbogățirea, înnobilarea fiecăruia poate fi obținută printr-o *nobilă disciplină*, nu numai acceptată, dar şi *înțeleasă*.

"În fiecare există un mecanism minunat, o putere subtilă, care face întreaga lucrare vie. Înțelegerea lui presupune o trezire interioară. Pentru aceasta este nevoie de *o dorință curată*, pentru a-i permite să se manifeste, de momente de *liniște*" [4].

În momentele de liniște: pacea pierdută, bucuria, iubirea, iertarea şi alte însuşiri înnăscute, pot reapărea. Cunoaşterea de sine, este *o devenire* a ființei umane, în care calitățile noastre luminoase se pot manifesta. Cum? Prin corpul nostru subtil, care lucrează pentru manifestarea posibilităților lui, prin sistemul nervos parasimpatic, prin sistemul nervos simpatic: stâng, drept şi central.

"Pentru a ne conecta la energia Sursă, există o putere a dorinței curate plasate în fiecare din noi. Când energia noastră pură este lăsată să se manifeste, ne face *conexiunea* corpului subtil la Atotpătrunzătoarea putere a Iubirii lui Dumnezeu. Acesta este un *proces viu*, spontan, natural" [4].

Contribuția noastră este să lăsăm binele pus în noi să se manifeste, adică să nu creem perturbări prin: iritațiile, agitațiile sau îngrijorările permanente. "Starea anterioară conexiunii poate fi comparată cu cea a unei semințe înainte de a fi pusă în pământ" [4].

"Natura transdisciplinară are o structură ternară: Natura obiectivă, Natura subiectivă şi trans-Natura, care defineşte Natura vie. Aceasta este vie fiindcă viața este prezentă în toate părțile sale şi studierea sa cere

integrarea unei *experienţe trăite*" [5].

10. GEOMETRIILE NE-EUCLIDIENE NE AJUTĂ SĂ NE ÎMBOGĂŢIM ÎNŢELEGEREA DE SINE ŞI A CELORLALŢI

De la prima Geometrie ne-euclidiană, care neagă o proprietate a Geometriei euclidiene, putem ajunge la alte tipuri de Geometrii în care negăm chiar toate axiomele Geometriei euclidiene, ajungând la o Anti-Geometrie sau Geometrie Paradoxistă de tip Smarandache, introdusă în [9].

După gradul de blocare a diferitelor însuşiri ale fiinţei noastre interioare, avem şi noi diferite "Geometrii interioare". Prin diferitele tipuri de Geometrii ne-euclidiene putem înţelege marea diversitate bio-psiho-socială, de la angelic şi sublim, până la: degradare, depersonalizare sau dezumanizare. Aceasta ne ajută în câteva direcţii.

1. Acceptăm alături de noi, chiar cu înţelepciune şi bunăvoinţă şi pe cei care gândesc sau se comportă altfel, ştiind că suntem diferiţi - după şansa proprie a stării fiinţei interioare şi exterioare.

2. Propriile probleme sau ale celorlalţi le înţelegem *nu ca o pedeapsă* a lui Dumnezeu, ci ca o consecinţă a propriilor blocaje, a ignoranţei sau sfidării Legilor naturale universale şi ale cunoaşterii de sine. Atunci, în loc să-i judecăm pe alţii, sau să-i criticăm, or să ne plângem în vreun fel, ştim că e mai bine să-i ajutăm, altfel contribuim la sporirea propriilor perturbări şi a negativităţii din jur. Atunci înţelegem primul principiu din cartea [1]: "nu critica, nu condamna, *nu te plânge*". Altfel, ne creem blocaje subtile.

3. Devenim conştienţi de nevoia supravegherii vieţii noastre, de nevoia: de clipe de linişte pentru a *deveni noi înşine*, pentru a ne da şansa

manifestării plenare a ființei interioare.

"Descoperirea lumii cuantice este un eveniment comparabil cu descoperirea noii lumi cereşti. Un alt cer se deschide către infinitul mic. Explorarea anterioară mergea de la *vizibil* către *vizibil*, pe când acum merge de la vizibil către *invizibil*, către ceea ce este dincolo de vizibil. Putem să percepem această lume dacă facem efortul de a integra în noi înşine *informația paradoxală* furnizată de teoria şi experiența ştiințifică. Acest efort porneşte de la dobândirea *liniştii interioare*: reducerea la *tăcere* a gândirii obişnuite, bazată pe percepția la scară macrofizică" [5].

Gălăgia gândurilor noastre, iritațiile şi stresul perturbă întreaga noastră ființă şi ne fac un spirit "sărac" în loc de a fi un spirit "prosper". Ele sunt ca un cutremur al ființei noastre, care întrerupe conexiunea şi aerisirea coprului subtil.

"Cum se poate resimți non-separabilitatea, din moment ce gândirea noastră obişnuită ne spune că, în această lume, totul este separat? Aşa cum lumea cuantică se află ascunsă în lumea macrofizică, un nou grad de percepție este ascuns în percepția noastră obişnuită, macrofizică. De aceea, copiii consideră că ceea ce se petrece în basme este normal" [5].

Acesta este un argument al înțelepciunii după care Iisus ne îndeamnă "fiți ca pruncii". Curați şi senini ca ei, pentru a putea percepe mai mult şi mai adânc, precum ei.

Clase mai vaste de Geometrii au putut fi înțelese mai bine după introducerea punctului de vedere *formalizat* şi în Logică, când alături de Logica clasică matematică, sau logica terțului exclus, s-a acceptat şi logica polivalentă. Aceste cercetări au devenit, apoi, importante nu pentru ele în sine, ci pentru ceea ce *prin ele* se putea înțelege.

Mulți filozofi, psihologi, savanți din toate domeniile susțin părerea: că totul în univers este forma diferită a unui *principiu unic*, pe care-l numesc Dumnezeu. Este principiul *unității universale*, independent de numele care i se dă.

Când vom înțelege măreția noastră, comoara noastră interioară, prin care putem fi *conectați*, uniți cu acest principiu al Dragostei Atotpătrunzătoare, vom simți starea de securitate şi satisfacție pură. Atunci, vom înțelege că această corupție, la care cu durere asistăm, se explică prin întreruperea acestei conexiuni cu energia Sursă, prin neşansa omului de a-şi ignora frumusețea şi *inseparabilitatea* de ea. Atunci putem înțelege că am fost creați de către Perfecțiune şi Nemurire şi că nu putem fi nimiciți sau anihilați, aşa cum nu pot fi anulate legile matematice sau diferitele tipuri de Geometrii care la rândul lor ne ajută să înțelegem diferite tipuri umane, să înțelegem: unitatea în diversitate şi diversitatea în unitate.

Potențial, fiecare poate ajunge să se hrănească la energia Sursă, să "poarte lumina în palma sa", să umble cu lămpile aprinse, să-şi deblocheze canalele luminoase, subtile. Ne deosebim după gradul de trezire a potențialului spiritual, după gradul de *aerisire* al canalelor din creier - despre care se afirmă că este folosit, chiar şi de către genii, în procente foarte mici.

Puterile noastre interioare sunt trezite, când legătura cu puterea Dragostei Atotpătrunzătoare este lăsată să se realizeze. Aceasta reprezintă un mare reconfort: moral, psihic, sufletesc şi este Realitatea la care toți avem *dreptul* să ajungem. Unirea sau conectarea la energia Sursă ne aduce armonia, sănătatea: fizică, mentală, emoțională şi spirituală, care realizează integrarea armonioasă şi echilibrată în viață.

Înțelegerea acestui Principiu rezolvă: problemele economice, problemele națiunilor şi ale individului. Corespunzător progresului general, există şi pe plan spiritual, un *salt calitativ*. O *nouă etapă* a înțelegerii problemelor subtile s-a deschis, deja.

Transmitem şi recepționăm unde de armonie, pace sau linişte: după cum ne este trăirea. Este surprinzător că oameni destul de elevați în multe domenii, sunt *miopi* când este vorba de cunoaşterea de sine, de înțelegerea de sine şi a explicației: că pierderea armoniei şi violența la care asistăm, parcă tot mai neputincioşi în fața ei, provin de la această nenutrire a ființei subtile, care ne reduce vitalitatea şi trăirea echilibrată. Trăirea eficienței de dragul eficienței, situația omului educat doar pentru *consum* şi plăceri conduc la o *degenerare* a condiției umane.

"Ignorarea vieții interioare este cauza degradării la care asistăm" [4]. Privind în jurul nostru constatăm că marea majoritate a oamenilor trăieşte în lumea exterioară. Ce puțin "suntem acasă", ce puțin *suntem noi înşine*, cu noi înşine! Se neglijează interacțiunea: ce are loc între conştient şi partea noastră subtilă. În ființa noastră subtilă, există o parte care este extrem de sensibilă la orice gând pe care-l nutrim. Gândurile pun în *mişcare* inteligența potențială şi înțelepciunea. Atunci superstiția şi nesiguranța sunt îndepărtate. Gândurile impure şi tristețea sugrumă puterile din noi. Prin nenutrirea lor, să le facem să moară de inaniție. Dar, tocmai acest lucru este greu când ne bazăm doar pe puterile limitate ale mentalului. De aceea e bine să acceptăm logica terțului inclus (nu doar a terțului exclus) după care partea noastră *competentă*, prin alegerea cea bună, prin folosirea bună a *liberului arbitru*, ne poate lumina şi călăuzi. Atunci, fără să facem altceva, facem *altfel*. E un adevăr la care putem reflecta, dar mai ales putem să-l

experimentăm. Mulți au experimentat că bogățiile cele mai mari: se află în *interiorul nostru*. În momente de *tăcere*, de oprirea gândurilor haotice, lăsăm libertate energiilor noastre creatoare şi armonioase. Ceea ce obişnuit numim sugestie, este mult mai mult. Este o adresare la puterile competente din noi, care controlează şi *guvernează* toate experiențele vieții. De aceea, e bine să scoatem din vocabularul nostru: cuvântul nu. A spune: nu pot, îmi este imposibil, înseamnă a *jigni* partea subtilă a noastră, iar o parte a ființei noastre, care înregistrează totul, va aduce o soluție după cele afirmate. E bine să ne cunoaştem şi să înțelegem înțelepciunea proverbului: "de ce te temi, nu scapi". Este benefic însă, să înțelegem ceea ce Iisus a spus: "credința ta te-a mântuit". Prin deschiderea *puterii încrederii*, a "inimii spirituale", energiile noastre subtile pot lucra într-un mod binefăcător.

Atunci, înțelegem mai profund, semnificația îndemnului: "fiți ca pruncii". Puri, receptivi, senini ca ei, desigur, nu infantili.

"La porțile lumii cuantice trebuie să *redevenim noi înşine copii*: să ne sacrificăm obişnuințele de gândire, certitudinile noastre, imaginile noastre. Aici se produce o adevărată *trans-figurare*: dincolo de imaginile macrofizice, un alt domeniu al Realității ni se oferă spre cunoaştere. Înțelegerea lumii cuantice trece deci printr-o experiență trăită, făcându-ne să descoperim în noi înşine: un *nou nivel de percepție*. Termenul «teorie» îşi regăseşte astfel sensul *etimologic*, acela de «contemplare». Descoperirea concordanței dintre un nivel de percepție şi un nivel de Realitate este crucială pentru comportamentul nostru de zi cu zi. Între Prometeu şi Epimeteu, între cel ce gândeşte înainte de a face ceva şi cel ce gândeşte după ce a făcut ceva, suntem obligați să găsim poziția justă, a celui ce *prevede* şi acționează" [5].

11. ESTE DREPTUL NOSTRU, AL FIECĂRUIA, SĂ AVEM ACCES LA CUNOAŞTEREA DE SINE ŞI A SINELUI. ACEST TIMP A VENIT.

Adevăratul succes în viaţă este percepţia esenţei creaţiei şi a propriei noastre esenţe: a esenţei divine a Vieţii. Este percepţia divinităţii oriunde şi în toate: în frumuseţea unei flori, în ochii unui copil, în cerul senin, în muzică, în frumuseţea exprimată prin artă, în ştiinţă, în contemplaţie.

Expresia Divinităţii, a sacrului în toate, este una din Legile spirituale. Este *legea tuturor posibilităţilor*, a Iubirii pure, numită şi Legea unităţii cunoaşterii. Cunoaşterea este pentru totdeauna deschisă. Iar aceasta înseamnă că starea noastră esenţială, natura noastră esenţială este divină. Un alt nume al Sursei creaţiei, al Inteligenţei supreme care stă la baza creaţiei este Divinitatea.

Cele trei componente: spirit, minte, corp sunt din aceeaşi esenţă, care poate fi de asemenea numită: Iubire, Pace, Armonie.

Legea unităţii sau a *inseparabilităţii* afirmă că nu există o separare între noi şi Sursa de energie. Cu cât experimentăm mai mult adevărata noastră natură, cu atât suntem mai sănătoşi şi liberi. "Veţi cunoaşte Adevărul şi el vă va face liberi", devine o realitate trăită. Altfel, ne *privăm* de cea mai preţioasă hrană, precum o plantă: fără apă, fără lumină.

Când începem să trăim viaţa ca o expresie a divinităţii, începem să dăm un răspuns corect la întrebarea: "cine sunt eu, cu adevărat", "care este adevărata mea identificare", realizez că esenţa mea este una spirituală: *Viaţa*. Fie ca noi să realizăm aceasta şi să ne identificăm cu esenţa pură din noi. Este dreptul nostru şi acest timp a venit. Cercetări din atâtea direcţii ne

conduc către esența noastră pură. Să ne oprim asupra unei afirmații de o *mare profunzime* a distinsului cercetător inginer chimist dr. Dan Costian:

"Să încercăm, în pofida educației şi tradiției noastre religioase unilaterale, să ne situăm cu obiectivitate, deasupra oricărei prejudecăți partizane, să pornim de la concepția că Dumnezeu este Unul, indiferent cum îl numim" [2].

Iisus avertizează: "Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta" (Ioan 16:12).

Trăim timpul înfloririi spirituale, timpul trăit, simțit şi promis de către mulți înțelepți, timpul împlinirii afirmației de mai sus a lui Iisus. Toate acestea țin de evoluție. Cu toții purtăm în noi disponibilități: de pace, seninătate, creativitate, iubire, încredere, iertare şi multe altele. Ele sunt în noi, la *îndemână*. Fie ca noi să le acceptăm şi să ne identificăm cu esența pură din noi şi astfel să utilizăm un procent mai mare din creierul nostru.

Sfinții au confirmat prezența aspectelor divine în noi. Mulți oameni de ştiință au adus probe pentru ele. Să acceptăm alături de ştiință şi conştiință, *terțul inclus*: responsabilitatea proprie de a experimenta puterea Sinelui, a sufletului. Atunci putem limpede vedea că egoismul nu ține de esența noastră. Ego-ul nostru este masca noastră socială, care ne aduce false identificări: cu mintea, cu rolul pe care-l jucăm în societate, cu averea noastră, cu alte lucruri neesențiale, dar care fiecare au semnificația şi importanța proprie. Ego-ul nostru aplică deseori logica terțului exclus. De exemplu, când vede ceva: acceptă sau respinge. Logica polivalentă a înțelepciunii: întru a accepta sau respinge, are şi alte căi. Această logică ne învață să ne privim propriile gânduri cu detaşare: fără a le accepta, să nu le respingem, ci să le observăm doar, apoi, ele vor trece. Altfel, reprimându-le

- gândurile ne invadează.

Cu o logică polivalentă viața ni se schimbă. Avem în compania noastră: comprehensiunea şi bucuria, părăsim nemulţumirea pentru fericire. Cu înțelegerea interioară, vine seninătatea. Comprehensiunea ne învață să iertăm şi să iubim, iar când vedem slăbiciunile altora nu-l vom dispreţui sau detesta. Din contră, îi acordăm atenția noastră pentru împlinirea lui, pentru propria realizare.

Ansamblul condițiilor aducătoare de tulburări, fiind dezrădăcinat, nu ne mai asaltează neliniştile şi reacțiile. Înțeleg: că *a cunoaşte nu este tot una cu a fi*. Privim limpede în noi înşine: în universul senzațiilor noastre, a obiceiurilor, a atitudinilor, a tendințelor şi conştiinței noastre. Înțelegem cum se nasc acestea şi apoi, dispar. Dacă aspirăm la a ne cuceri *libertatea*, trebuie să fim pe deplin atenți la viața noastră, la corecta identificare a noastră cu Sinele.

Adevăratul Sine, numit deseori suflet, este lipsit de frică, deoarece el recunoaşte în *fiecare-celălalt*: acelaşi Sine, aceeaşi esență deghizată în altă formă şi chiar în prezența unor aberații sau erori, poate face diferența între ceea ce este esențial şi ceea ce nu este.

Cum să ne dobândim corecta identificare? Care ar fi câteva condiții necesare pentru aceasta? O dorință pură: ca ceea ce este divin în noi să se manifeste. Să nu uităm să petrecem: zilnic câteva clipe în natură, contemplând-o, umplându-ne de frumusețea şi mirificul ei. Desigur, la acestea se adaugă câteva clipe de linişte, de *oprirea gândurilor*, pentru *a fi: ceea ce suntem*.

Să conştientizăm că este reală responsabilitatea noastră de a contribui la propria evoluție: cu sinceritate, făcând paşi spre înțelegerea Legilor

naturale, bazate *nu pe o credință oarbă*, ci pe una reală, care poate fi verificată. Este posibilă trezirea noastră interioară.

Dumnezeu a fost deseori prezentat: prea sever sau chiar rece, existând numai în exterior. Minunata noastră Realitate este că: Dumnezeu este de asemenea şi în noi.

Omul modern pare să-şi piardă încrederea în *reînviere*. N-ar trebui s-o facem. Este adevărat că în noi şi în jurul nostru este multă negativitate, creată de greşita folosire a liberului arbitru dat omului. Când aflăm despre însuşirile noastre adormite, cu demnitate spunem: "nu m-am cunoscut!" [4]

În mod ştiințific se poate verifica că vibrațiile produse de propria energie pură, ne hrănesc sistemul nervos, ne schimbă viața, atât de expusă la tot felul de forme ale stresului şi poluării. Metoda de *auto-perfecționare şi evoluție* elaborată de Shri Mataji în [4], este benefică pentru individ şi umanitate. Este posibil să trăim în armonie în viața modernă. Fie ca noi să ne considerăm posibilitățile interioare şi să ne facem: naşterea din nou.

"Conştiința este admisă ca *aspect esențial al universului*. Este o consecință a legilor teoriei cuantice, care nu se pot formula în mod consistent fără a apela la conştiința observatorului. Fizica modernă descrie universul ca pe un întreg dinamic, de care nu se poate separa observatorul. Asemănarea cu concepția misticilor orientali devine evidentă în cazul teoriei cuantice" [2].

"Realitatea cuprinde: subiectul, obiectul şi sacrul, care sunt cele trei fațete ale uneia şi aceleiaşi Realități" [5]. Realitatea redusă la una din fațete duce la aberațiile sistemelor totalitare, la fanatism religios şi alte neajunsuri.

"Suntem la *începutul explorării* diferitelor niveluri de Realitate

asociate cu diverse niveluri de percepție. Aceasta marchează debutul unei noi etape, bazată pe cunoaşterea universului exterior în armonie cu *autocunoaşterea* ființei umane. Respectul față de trans-natura ființei umane implică recunoaşterea în fiecare ființă a dublei sale transcendențe: interioară şi exterioară. Această transcendență este fundamentul libertății noastre. Evoluția noastră este o *autotranscendență*. Nimeni şi nimic nu ne poate obliga să evoluăm" [5].

Deținem libertatea de a alege. Să alegem gândirea pozitivă, adică viața, sănătatea, fericirea, un comportament amabil, cordial, vesel, cooperant. Acesta este modul de a ne dezvolta o personalitate armonioasă.

Mentalul conştient are rolul de paznic: de a ne proteja împotriva înregistrărilor subtile negative. Alegând dimensiunea spirituală constatăm că ea nu înseamnă renunțare, ci înțelepciunea de a ne cunoaşte: rolul mentalului conştient, posibilitatea de a-l ilumina, de a-l nutri şi face competent, prin alimentarea lui de la sursa competenței. Atunci, ceea ce numim liberul arbitru, ştie să aleagă şi alege: bucuria, bunăstarea în toate aspectele vieții. Atunci sugestiile şi afirmațiile celorlalți nu au puterea de a ne face rău. E un fel de "a ne ridica: atât de sus" încât ele să nu ne atingă. Aceasta este trezirea unor însuşiri adormite, care ne dau: arta de a fi martori senini şi detaşați, arta de a şti să vedem dincolo de speranțe, arta de a înțelege lucrurile în esența lor.

"Homo sui transcendentalis este pe cale de a se naşte. Nu este un oarecare «om nou», ci *un om care se naşte din nou*. Această nouă naştere este *o potențialitate* înscrisă înlăuntrul ființei noastre. Trecerea de la un nivel de Realitate la altul sau de la un nivel de percepție la altul poate oare însemna o infracțiune în raport cu legile divine, ori umane?

Transdisciplinaritatea este o transgresiune generalizată, care deschide un spațiu nelimitat *libertății cunoaşterii, toleranței şi iubirii*" [5].

12. SĂ NE ÎNCREDEM ÎN POTENȚIALUL DISPONIBILITĂȚILOR CORPULUI SUBTIL

"Acordul dintre subiect şi obiect presupune o armonizare a spațiului exterior al *efectivității* cu spațiul interior al *afectivității*. Şi efectivitatea şi afectivitatea ar trebui să fie cuvinetele de ordine ale unui proiect de civilizație pe măsura sfidărilor vremurilor noastre. Din păcate în lumea noastră, afectivitatea nu are valoare comercială: ea este luată în derâdere, uitată, ignorată şi chiar disprețuită. Acesta este disprețul față de ființa umană transformată în obiect comercial. Când un om politic pronunță cuvântul «dragoste», e privit ca un extraterestru. Cei care dețin bogății nu se simt deloc amenințați de vreun *spațiu interior* al ființei umane, resimțit ca o dulce şi nevinovată utopie din alte vremuri. Şi cu toate acestea, dezechilibrul din ce în ce mai accentuat dintre efectivitate şi afectivitate este cel ce ne pune în pericol specia. Sfidarea autodistrugerii speciei noastre nu este cu totul negativă fiindcă determină contrariul său, *autorenaşterea*. După părerea mea, «moartea omului» este o etapă, în definitiv necesară, a Istoriei, ce *prevesteşte* a doua sa naştere" [5].

Am dat acest citat, nu doar, din dorința de a face cunoscut Manifestul Transdisciplinarității al omului de știință Basarab Nicolescu ci fiindcă ne este extrem de util în a ne continua demersul: de a ne îmbogăți "Geometria interioară" prin mai multă încredere în potențialul pur uman şi de a vedea că răul de azi, cu adevărat, poate fi *Binele de mâine*, o prevestire a lui.

În timpurile moderne există atât de multă *artificialitate*. Prin false identificări: cu banii noştri, cu rangul nostru,..., ne-am îndepărtat de adevărata identificare cu Spiritul pur din noi. Astfel cădem victime la tot felul de greşeli pe care "domnul ego" ni le pricinuieşte.

În ciuda decandenței la care asistăm, a atâtor suferințe pe care le vedem, putem fi totuşi *optimişti*, deoarece tocmai acestea vor contribui la trezirea noastră. Vom vedea apoi, că a ne schimba viața este mult mai uşor, decât ne putem imagina. Vom vedea că aceasta nu depinde de un faimos învățător, de o carte, de o şcoală, ci este la îndemână, ține de puterile interioare ale noastre. Nu costă bani, nu ia mult timp. Trebuie doar să ne deschidem inimile, să lăsăm să se manifeste iubirea din ele. Ce fel de iubire? Una *dezinteresată*. Una care vrea doar să se dăruie şi care ne ajută să vedem bucuriile într-o altă manieră. Ea ne învață: cum să trăim, cum să înțelegem viața şi să *acceptăm* lucrurile aşa cum sunt în acest moment. Şochează: logica noastră! Şi totuşi, dacă acceptăm o nouă afirmație-ipoteză, o nouă axiomă, vom vedea lucrurile într-o altă lumină.

A*xioma C*: în acest moment lucrurile sunt aşa cum le percepem, poate nu cum am vrea să fie, dar aceasta nu mă împiedică: să doresc să le schimb, să acționez în acest sens, şi mai ales, să doresc şi să sper într-o nouă situație.

O asemenea acceptare nu este fatalitate, ci înțelepciune. Cu adevărat? Să-i *permitem* acestei afirmații să se instaleze în viața noastră şi vom vedea cum ne ajută să ne integrăm mai armonios în viață. Ea se supune unei Legi naturale: *scopul spiritual* în viață este de a trăi în armonie, sau altfel spus: *viața ne este dată pentru fericire* sau cel puțin mulțumire. Şi ce am făcut: noi din ea?!

Dar, cum este cu acceptarea? În fața unui fapt împlinit, oare, revolta: mă ajută? Îmi face însă, rău? Desigur, este mai benefic să văd ce-i de făcut, în loc de a-mi irosi energiile prin risipirea lor: cu iritații, cu nemulțumiri. Ori, de obicei, acestea ne sunt reacțiile imediate. În plus, ele au ca sistem de *referință ego-ul* nostru, adică posibilități limitate de cunoaştere.

Amplele analize ale capcanei ego-ului date în [3], urmând înțelepciunea lui Budha, sunt extrem de fine şi utile.

Posibilitățile noastre pure ştiu: să se manifeste, să se organizeze şi regenereze singure. Dar, ele cer nişte condiții pentru aceasta - să nu fie perturbate. Cum le perturbăm? Tocmai prin iritațiile noastre. Să reținem că iritațiile nu ne aduc soluția situației, ci din contră, ele ne îndepărtează de ea.

Prin câteva momente de linişte, de tăcere, de oprirea gândurilor, legile naturale interioare: se pot afirma. Astfel avem *cheia auto-depăşirii*, a îmbogățirii şi armonizării "Geometriei interioare". Însuşirile noastre competente sunt la îndemână. Ele ne cer, doar: să le conştientizăm şi să le lăsăm să se manifeste.

Un învățământ în care toți împreună: profesori, elevi, părinți, devenim conştienți de propriile disponibilități potențiale, cărora le permitem să se manifeste, ne poate conduce la o viață echilibrată. În câteva minute de *tăcere*; putem conştientiza: că totul, este conectat cu totul. În linişte putem avea *conexiunea* cu câmpul tuturor posibilităților, cu Internetul universal, care poate orchestra toate detaliile existenței. Dacă, însă, rămânem la nivelul ego-ului şi în mod constant: evaluăm, clasificăm, analizăm, ne creem perturbări în *dialogul nostru interior*, ceea ce obstrucționează curgerea de energie între noi şi câmpul potențialității pure, adică al tuturor posibilităților, adică al celui: care are acces la toate "datele"

problemei. În liniște, ne putem realiza conexiunea la inteligența naturală supremă, prin care venim în contact cu cea mai fină esență a ființei noastre. Această esență pură este dincolo de ego-ul nostru. Ea este lipsită de frică şi de spaime: ea este chiar *încântătoare*. Această intimitate cu Sinele nostru ne aduce adevărata: sănătate şi armonie. Această potențialitate: este natura noastră pură, adevărata noastră universalitate. Pe măsură ce avem mai mult acces la această natură intrinsecă a noastră, ne îmbogățim, ne înnobilăm, ne obținem Realizarea Sinelui şi conexiunea la energia Sursă.

Atunci putem înțelege că: *nimic nu este static*. Corpul este într-un permanent şi schimb dinamic de energie cu corpul universal; mintea este într-o dinamică interacțiune cu mintea cosmică şi energia proprie este o expresie a energiei cosmice.

Multe descoperiri ale ştiinței menționează această posibilitate, iar simțurile noastre o pot susține şi ele. Astfel, Fritjof Capra, un mare om de ştiință, arăta că ipoteza "*bootstrap*" (legătură, conexiune) a lui G.F. Chew, susține: că Universul este privit ca o *rețea dinamică* de evenimente corelate.

"Ipoteza bootstrap implică şi *conştiința*, ca şi toate celelalte aspecte ale naturii, ca necesitate a *conştiinței de sine a întregului*" [2].

Fizicianul englez David Bohm, creatorul teoriei holonimice spune: "*Structurile universului* sunt supuse dinamicii de auto-organizare, adică *Spiritului Cosmic*. Omul dispune de un sistem holonimic pe care, în decursul evoluției sale, *a uitat* să-l folosească."

"După trezirea energiei Mame, din osul sacrum, «calculatorul microscopic uman» este conectat la programul cosmic şi informațiile încep să circule în sistemul nostru nervos sub formă de vibrații" [4].

Omul de ştiinţă român Profesor dr. Dumitru Constantin, în cartea sa "Inteligența materiei", definea în acelaşi sens: "un câmp informațional universal care poate fi asimilat cu un «creier invizibil» de proporție cosmică. Cuplarea întregii lumi vii la informația şi forța de acțiune a acestui câmp informațional ar fi încă o explicație a *funcționării coerente* a întregului univers, a armoniei, a rezonanței, a interdependenței tuturor sistemelor" [2].

Matematicianul şi filozoful Solomon Marcus prin Opera sa aduce argumente în sprijinul celor de mai sus.

J.C. Eccles consideră că: "o inteligență cu adevărat umană se exercită dincolo de creier, prin controlul şi folosirea activităților neuronale critice" (în "The Self and its Brain", Berlin 1978).

J.S. Bell în Physics I, în 1964, dă renumita sa teoremă, potrivit căreia: *entități îndepărtate* din univers par să acționeze ca elemente ale *Marelui Întreg*.

Putem conchide: totul este atât de minunat organizat. Întreg universul, în acest moment, este ceea ce *trebuie să fie*. Acceptarea lucrurilor aşa cum sunt în acest moment, ține de înțelegerea Inteligenței supreme care acționează în universul întreg. Toate acestea concură spre înțelepciunea de a accepta axioma C.

"Viziunea transdisciplinară: ne propune luarea în considerare a unei Realități multidimensionale, care să înlocuiască Realitatea de pe un singur nivel, al gândirii clasice" [5].

"Două niveluri adiacente sunt legate prin logica terțului inclus, în sensul că starea T prezentă la un anumit nivel, este legată de un cuplu de contradictorii: A şi non-A al nivelului imediat învecinat. Starea T operează

unificarea contradictoriilor A şi non-A, însă această unificare se produce la un nivel diferit de acela unde se situează A şi non-A.

Acțiunea logicii terțului inclus asupra diferitelor niveluri de Realitate induce o *structură deschisă*, gödeliană, a ansamblului nivelurilor de Realitate. Această structură are o influență deosebită asupra teoriei cunoaşterii, fiindcă implică imposibilitatea unei teorii complete, închisă în ea însăşi.

În acest sens, starea T realizează, unificarea cuplului de contradictorii A şi non-A, însă în acelaşi timp este asociată altui cuplu de contradictorii A' şi non-A'. De aici putem ajunge la înțelegerea evoluției cunoaşterii, fără a putea ajunge vreodată la o non-contradicție absolută, implicând toate nivelurile de realitate" [5].

Cu adevărat, cunoaşterea este pentru totdeauna deschisă.

"Naşterea de sine a Universului şi naşterea de sine a omului sunt inseparabile" [5].

"Caracterul *complementar* al modurilor de cunoaştere: disciplinare, pluridisciplinare, interdisciplinare şi transdisciplinare este bine pus în evidență în cazul acompanierii muribunzilor. Această abordare relativ recentă în civilizația noastră este de o extremă însemnătate: recunoscând rolul pe care îl joacă moartea în propria noastră viață, descoperim *dimensiuni nebănuite* ale vieții înseşi. Acompanierea muribunzilor nu se poate lipsi de o cercetare transdisciplinară" [5].

Putem acuma reflecta asupra unei noi axiome:

Axioma D: curgerea vieții este interacțiunea armonioasă a elementelor şi forțelor care operează în câmpul existenței.

Când perturbăm curgerea energiei, ne putem *interpune inteligenței*

supreme. Totul este: o circulație continuă de energie. A da şi a primi, sunt

aspecte diferite ale acestei curgeri de energie în univers şi sunt în acord cu afirmația unor sfinți: "de ce dai, de aia ai", sau cu cea a lui N. Steinhardt: "dăruind vei dobândi". Iar acestea sunt în strânsă legătură cu *intenția* care stă în spatele dăruirii. Dacă intenția este: de a crea fericire, care este un suport al vieții, atunci ea generează un spor de circulație a energiei pure. Dacă dorim bucurie, să învățăm: să dăm bucurie, dacă vrem să primim iubire să învățăm să dăm iubire. Să permitem gândurilor de bine, să circule.

Să facem ca fiecare întâlnire să fie un prilej de urări de bine şi o binecuvântare. Acesta este cel mai prețios dar, pentru că el este: afecțiune, apreciere şi iubire. Toate acestea ar contribui la realizarea dimensiunii poetice a vieții, iar aceasta conduce la dialogul dintre toate culturile şi la un echilibru dintre efectivitate şi afectivitate.

13. PUTEREA DETAŞĂRII

În corpul nostru subtil există puterea de a fi un martor senin şi *detaşat* față de cele ce se întâmplă în viață. Aceasta nu înseamnă indiferență, ci din contră: multă iubire, pentru toți, dar înseamnă mai ales, a nu ne implica în viață într-un mod inadecvat. Puterea detaşării este înțelepciunea de a accepta: necunoscutul, noul, neaşteptatul, imprevizibilul şi incertitudinea. Toate acestea înseamnă a nu rămâne condiționați de trecut.

Detaşarea nu înseamnă să renunțăm la dorințele noastre, ci doar *renunțare la ataşamentele* noastre de rezultatele acțiunilor noastre. Aceasta este înțelepciune. De ce aş depinde de recunoştința cuiva? Suntem atât de diferiți. Avem nivele de educație atât de diferite, nivele de conştiință

diferite. Pentru a putea trăi echilibrat: trezirea puterii detaşării este foarte importantă. Ea este o forță a Sinelui nostru. Ataşamentul este bazat: pe temeri, pe nesiguranță, pe insecuritate, care sunt blocaje ale unui centru al corpului subtil, al centrului încrederii. Avem un centru al *puterii încrederii*: în Dumnezeu, în ceilalți, în mine, în viitor. Iar acest centru subtil: este corelat cu puterea detaşării.

Detaşarea înseamnă securitate, încredere, non-ataşament: de bani, de putere, de ranguri, de cunoscut. Ce este cunoscutul? El ține de trecut, este închisoarea condiționărilor trecutului.

Necunoscutul este câmpul *noilor posibilități*, este deschiderea spre nou. Acesta presupune: a nu avea o idee rigidă despre ceea ce vom face mâine, sau săptămâna viitoare sau anul viitor. Dacă suntem ataşați de toate acestea într-un mod rigid, ne putem tăia şansa unui întreg lanț de noi posibilități.

"Prin ataşament ne putem perturba evoluția, ceea ce ar putea fi o stagnare, sau dezordine în manifestarea unor factori primordiali - atenția, luciditatea şi vigilența" [3].

Când lăsăm să se manifeste puterea detaşării, aceasta poate accelera procesul evoluției, iar *noul şi noutatea* nu ne bulversează. Prin aceasta nu forțăm nişte soluții, nu facem alegeri care ar putea fi inconvenabile pentru noi. Prin puterea detaşării îmi îngădui mie însumi şi celor din jur: *libertatea de a fi - ceea ce suntem*. Devenim *flexibili*. Nu creem noi probleme forțând soluțiile şi descoperim secretul bucuriei, al serenității şi al viziunii intuitive.

Aceasta nu înseamnă inactivitate, ci o *implicare adecvată* şi senină: în tot ce fac. Aceasta este diplomația pură: acțiune cu multă bunăvoință, cu iubire şi înțelegere, care evită iritările, enervările.

Detaşarea înseamnă, de asemenea, să rămânem *deschişi* la o multitudine de alegeri, permițând energiei pure, competente să lucreze în liniște, după legile ei naturale, şi să realizeze conexiunea la energia Sursă. Prin aceasta, lăsăm puterile subtile, pure din noi să se manifeste, iar ele ştiu mai bine decât ego-ul meu: cum să-mi realizeze *scopul* vieții şi *talentele* proprii. Atunci fiecare lucru se aşează la locul său şi îşi îndeplineşte funcția, ca aerul în timpul respirației. Atunci vedem lucrurile aşa cum sunt şi obținem libertatea de *a fi*.

Când încetăm să ne revoltăm, să reacționăm putem experimenta trăirea în *prezent*. Aceasta este o mare şansă. Ea este o trăire pe *centru*, în echilibru, o trăire în iubire şi armonie. Atunci gustăm bucuria de a trăi, iar aceasta este *o naştere din nou*: în noi se nasc noi puteri. Dobândim forța iubirii, forța meditației.

Devenim persoane cu o inimă: deschisă, voioasă şi luminoasă.

Atunci rămânem deschişi la noi puncte de vedere şi nu rămânem ataşați în mod rigid de celelalte puncte de vedere: din trecut sau plini de îngrijorări față de viitor.

14. FIECARE ESTE O PARTE ŞI PĂRTICICĂ A ÎNTREGULUI

Viața privită ca o creație a Inteligenței supreme, universale are şi un *scop*.

Axioma E: Avem un scop în viață. În viață avem ceva de *îndeplinit*.

Când conştientizăm că suntem o parte a umanității, pe care o considerăm *întregul* din care facem parte, este natural să ne concentrăm atenția asupra: cum putem servi umanitatea. Cu toții ne influențăm unii pe

alții. Este important să acordăm atenție acestui fapt. Cum? Este oare posibil să ne gândim unii la alții, într-o lume plină de *egoism*, într-o lume plină de *confuzii*? Cum am ajuns la acestă stare de egoism şi confuzie? Sunt ele: consecințele abaterilor de la legile spirituale şi de la calea naturală?

Când devenim conştienți că şi semenii noştri au aceeaşi esență pură ca şi noi, atunci descoperim o *altă logică* după care să trăim: *logica generozității*, a comuniunii şi comunicării luminoase. Atunci înțelegem de ce oamenii înțelepți ne-au vorbit despre servirea umanității, de ce Iisus ne-a spus "iubeşte-ți semenii: ca pe tine însuți". El ştia de ce o spune. Ştia că este adevăratul nostru bine, că această propunere se referă la legi naturale. El ştia că *iertarea*: este o putere, o forță a interiorului nostru şi că ne-iertând ne facem nouă înşine rău, făcând un rău şi întregului, din care facem parte.

Acceptând legea naturală a interacțiunilor reciproce, acceptând că facem parte dintr-un întreg, ne apare naturală legea - să servim semenii cu onestitate.

15. LEGILE MORALE SUNT ÎNSCRISE ÎN NOI

În interiorul nostru: se blochează ceva când nu spun adevărul, când n-am demnitate, când mă comport fără pace, cu nestăpânire de sine.

Înțelegând aceasta: ştiu că atunci când nu respect legile morale, ceva se perturbă în mine. Seva vieții nu curge după naturalul său. Dacă putem conştientiza aceste lucruri, atunci altfel ne comportăm, altfel educăm: ca părinte sau profesor. Atunci problemele pe care le ridică apartenența la diferite etnii, la diferite religii, la diferite culturi sau partide politice se

rezolvă: *altfel*. Am o altă deschidere. Dialogul interior al ego-ului nostru, al părții noastre egoiste şi limitate, care ne dă false identificări şi care poate ignora legile spirituale şi deci şi propriile noastre nevoi, *poate fi stopat*. În felul acesta ne desfăşurăm activitatea la lumină, iar aspectele divine puse în noi sunt lăsate să se manifeste.

Punându-ne întrebarea: cum să ajut, în loc de - ce-mi revine mie, automat mergem dincolo de ego-ul nostru, în domeniul spiritului nostru, care este dincolo de egoisme.

În momente de linişte, considerându-ne dimensiunea spirituală, suntem la sursa tuturor posibilităților. Atunci ştim să acceptăm momentul: pentru că ştim că universul întreg este în acel moment, ceea ce trebuie să fie. Atunci avem o înțelegere mult mai largă a lucrurilor, o altă viziune a lor şi a vieții, ne găsim propria *vocație* şi locul în viață.

Servind umanitatea prin talente activate creem bucurie pentru noi şi cei din jur. Atunci apelăm la puterea *competentă* de energie şi informație din noi, care se conectează în mod natural la "computerul" universal, sursă a tuturor posibilităților. Aceasta înseamnă: *trăire în prezent*, experimentare în viață a divinității proprii, pe care o trăim, *nu doar ocazional, ci tot timpul*. Atunci înțelegem adevărata bucurie şi adevăratul înțeles al succesului. Atunci percepem altfel "Secretele succesului" din [1].

Societatea modernă este într-o adâncă suferință şi nemulțumire. Simte multă negativitate. Ea este reală. Este consecința ignorării legilor spirituale, care sunt naturale. Această: ignorare, neglijență sau mai grav negare, este prețul neîmplinirilor cotidiene.

Când posibilitățile noastre latente, adormite, sunt trezite, atunci pot înțelege că este un lucru natural să-mi pun talentele în serviciul umanității.

Dacă zilnic mă întreb: cum pot fi util, cum pot servi, cum pot ajuta pe ceilalți, răspunsurile la aceste întrebări vin din "computerul" meu subtil, iar Geometria mea interioară este bine orânduită prin conexiunea Spiritului meu (care este proiecția lui Dumnezeu în inimă) la energia *Sursă a cunoaşterii*. Aceasta mă face *eficient* în munca mea, deoarece sunt *conectat cu mintea universală,* care este puterea de organizare a tot ce se petrece în bilioane de galaxii cu o incredibilă precizie şi inteligență. Aceasta este suprema Inteligență, pe care o numim Dumnezeu, Dumnezeu Atotputernic, care există în fiecare fibră a existenței: de la cel mai mic, la cel mai mare, de la atom la cosmos, de la infinitul mic, la infinitul mare.

Chiar şi o singură celulă a corpului uman, prin funcționarea ei, ne arată expresia acestor legi. Fiecare celulă este direct conectată la "computerul" cosmic şi astfel îşi menține propria integritate şi integritatea corpului. Dialogul intern al fiecărei celule este: cum să servesc, cum să ajut. Fiecare celulă a corpului uman are o unică preocupare: să ajute celelalte celule.

Este uimitor comportamentul celulelor propriului nostru corp. Prin ele putem observa cea mai extraordinară şi eficientă expresie a geniului Inteligenței supreme, a puterilor şi Legilor divine. Aceste legi sunt principii puternice: care ne fac capabili să ne atingem puterea de stăpânire de sine. În interiorul nostru există puterea: de a deveni *propriul nostru stăpân*, propriul nostru maestru.

Dacă ne punem atenția asupra acestor legi naturale, şi deci: nu le neglijăm, ignorăm sau negăm, ci ne supraveghem propria viață, putem constata că se poate trăi echilibrat, în armonie şi chiar cu bucurie. Atunci liberul arbitru va funcționa după legi naturale: tot ce vom dori, va fi în

conformitate cu lucrurile naturale, adică într-o *logică a firescului*, a beneficului şi nu una egoistă.

Esențial este: să învățăm să dăm, ceea ce căutăm, ceea ce aşteptăm. Dacă aşteptăm iubire, afecțiune, apreciere, să învățăm să dăm: iubire, afecțiune, apreciere. Acest comportament face să fie totul uşor în viață.

Prin aceasta se deschid în noi alte puteri: cea a satisfacției pure, a bucuriei, a împlinirii în viață. Cu aceste puteri trezite în noi începem să ne focalizăm atenția asupra adevăratului scop în viață şi ne servim semenii. Cum? Prin trezirea altor puteri: a *creativității pure*, a cunoaşterii pure, a înțelegerii, a percepției esenței creației, a nemărginitei iubiri divine. Atunci, înțelegem că viața este eternă, iar evenimentele pe care le trăim sunt: trecătoare, efemere, de moment şi le tratăm aşa cum sunt.

Atunci înțelepciunea trezită prin experiențele vieții astfel privită, ne înconjoară doar cu lecții şi dascăli. Deschizându-ne inimile: iubirea va curge şi vom putea crea în jur: prosperitate şi bucurie pentru ceilalți.

16. SACRUL ESTE CEEA CE NE UNEŞTE

Resursele şi potențialul uman sunt nemărginite. Dacă lăsăm să se manifeste virtuțile înscrise în ființa noastră, putem să ne integrăm natural şi armonios. Această integrare se bazează pe: manifestarea zilnică a acestor puternice principii înscrise în noi. Ele ne transformă: pe noi, viața noastră şi a celor din jurul nostru. Este atât de important să învățăm să trăim în armonie cu legile naturale, care guvernează creația.

Dacă ne înțelegem adevărata noastră natură, posibilitățile vieții interioare şi respectăm legile vieții, obținem: o bună sănătate, satisfacții

pure şi entuziasm. "Orice boală este consecința blocajelor corpului subtil" [4].

Să începem chiar de astăzi: să reflectăm mereu şi mereu, asupra măreției după care am fost creați, asupra legilor spirituale, dar mai ales, asupra legilor ființei interioare. Acestea vor aduce o înfrumusețare a întregii noastre existențe. Prin momente de liniște: zilnic şi sistematic; să ne asigurăm condițiile integrării luminoase în viață. Rugăciunea *Tatăl nostru*, spusă *foarte rar*, pentru a ne pătrunde de forța fiecărui cuvânt, este o sursă de iluminare sigură. Fiecare-şi poate găsi propria cale de nutrire interioară.

"Problema sacrului, înțeles ca prezență a ceva ireductibil real în lume rezistă la orice abordare rațională a cunoaşterii. Se poate nega ori afirma prezența sacrului în lume şi în noi înşine, însă suntem întotdeauna obligați să ne referim la sacru când vrem să elaborăm un discurs coerent asupra realității. *Sacrul este ceea ce uneşte*. Fiind înainte de toate o experiență, se traduce printr-un sentiment - sentimentul «religios» - a ceea ce leagă ființele şi lucrurile şi, în consecință, provoacă în străfundurile ființei umane respectul absolut al alterităților unite prin viața comună pe unul şi acelaşi Pământ. Abolirea sacrului a dus la atâtea nelegiuri..." [5]

În 1955 André Malraux spunea: "Secolul nostru, cu psihanaliza, a redescoperit demonii din om - datoria ce ne stă acum în față este de a-i redescoperi pe zei."

Aspectele divine din noi sunt zeii noştri interiori.

"Este paradoxal şi semnificativ faptul că epoca cea mai desacralizată a Istoriei, a dat naştere unora dintre reflecțiile cele mai profunde referitoare la problema sacrului. Problema inconturnabilă a sacrului traversează opera unor gânditori şi creatori foarte diferiți ai secolului XX, atât artişti şi poeți,

cât şi oameni de ştiinţă inspiraţi, maeştri în a vieţui şi maeştri în a gândi. Sacrul permite întâlnirea mişcării ascendente a informaţiei şi a conştienţei, cu cea descendentă, prin nivelurile de Realitate şi nivelurile de percepţie. Această întâlnire este condiţia esenţială a libertăţii şi responsabilităţii noastre. Astfel, *sacrul* apare ca *sursă ultimă a valorilor noastre*" [5].

Să reţinem că sacrul, divinul, este ceea ce ne uneşte. Dincolo de orice diferenţe: de naţionalitate, de cultură, religioase sau de rasă, sacrul ne uneşte şi face să apară absurdul oricărui război religios sau de orice altă natură.

Transdisciplinaritatea este: tocmai această punere în valoare a sacrului, înainte de orice. Este de fapt, stabilirea ordinii valorilor în viaţă, iar prioritară şi fundamentală este: dimensiunea sacrului, numită şi a Spiritualităţii sau a Divinului. Această dimensiune este cea care crează punţi între noi, între culturi, religii, între politicieni, punţi între diferite cunoştinţe, între cunoştinţe şi semnificaţiile lor în viaţa de zi cu zi, între cunoştinţe şi semnificaţii, şi Geometria noastră interioară.

17. SHRI MATAJI DESPRE CONŞTIENTIZAREA SINELUI

Când a început ştiinţa despre Realizarea Sinelui? La această întrebare Shri Mataji răspunde: "Iluminaţii de totdeauna au cunoscut-o. Ei toţi au venit asemenea florilor de pe un singur copac, copacul Vieţii, al Spiritualităţii şi au urmărit trezirea energiei spirituale. Oamenii au rupt florile spunând: aceasta este a mea, aceasta este a ta şi au început să lupte cu florile moarte. Au apărut atâtea probleme, pentru că florile erau desprinse de la sevă. Esenţa tuturor religiilor este aceea de a căuta: ceea ce

este Etern şi de a face cu înțelepciune ceea ce este trecător."

"Un suflet realizat are Pace în el. Vede în afară cu claritate. Poate sfătui, mângâia, are o față senină, se simte proaspăt, dinamic şi plin de compasiune. O persoană plină de pace este foarte atrăgătoare, aduce bucurie şi prietenie" [4].

"Când Mama noastră interioară, din osul sacrum, se ridică până la nivelul creierului, ea resoarbe cele două capete terminale ale canalelor energiilor acțiunilor şi ale energiilor dorințelor şi aspirațiilor noastre, capete numite *ego*, respectiv *superego*. Atunci condiționările noastre dispar treptat, iar principiile lui Cristos se stabilizează în noi. Mai spunem că în noi se naşte Cristosul interior. Zona dintre ego-ul şi superego-ul nostru se deschide, energia spirituală poate penetra spre a se hrăni din *Totul* şi a reveni în noi cu *Harul divin*. Oamenii trebuie să vadă clar: de ce îl căutăm pe Dumnezeu"[4].

Prin ego-ul nostru sporit, ieşit din proporțiile naturale, prin egoism: îi deranjăm pe ceilalți. Printr-un superego prea încărcat de griji şi emoții, prin "luxul" sensibilității, prin hipersensibilități ne simțim deranjați de ceilalți, ne facem chinuri inutile. De ce "lux"? Pentru că se plăteşte scump cu prețul sănătății, al degradării celulelor nervoase, hepatice etc. Ce este şi mai rău: este că împiedicăm circuitul natural al energiei spirituale. "Poarta" de aerisire spirituală este strâmtată când cele două capete terminale ale canalelor energetice subtile: ego-ul şi superego-ul sunt mărite.

Când energia spirituală poate circula natural, atunci *iertăm* şi îi înțelegem pe semenii noştri. Aceasta nu înseamnă renunțare la principiile de justiție, ci doar renunțare la ce este mai nociv pentru noi: blocări la nivel de creier, inimă sau alte părți.

Oamenii au fost de multe ori păcăliți, înşelați în căutările lor. Omul a fost de atâtea ori dezamăgit, umilit şi în consecință acrit, deseori înrăit şi de aici nedrept. Nedrept şi cu el însuşi, până la a-şi bloca izvoarele interioare de bucurie, pace, seninătate, armonie, iubire. În felul acesta ceva se rupe în noi. Se rupe conexiunea cu Energia Sursă. Ne ignorăm "antenele" proprii, punctele noastre de la infinit, care reprezintă: hrana sufletească, trăirile frumoase, care nu sunt simple cuvinte, ci realități ale vieții conectate la rădăcinile noastre divine.

Să încurajăm omul: la o revenire a inocenței, a bucuriei, a simplității. Acestea sunt aspecte divine puse în noi. Ele sunt calități înscrise în noi. De aici optimismul nostru, încrederea în redresarea noastră.

În paragraful "Spre un nou umanism" în [5] citim:

"O lume *în aşteptare*.

În aşteptare a ce? Eu nu ştiu. Ceea ce ştiu este că lumea noastră se află în aşteptare. A cui? A ce? A Femeii poate şi deopotrivă a Bărbatului şi a uniunii lor încă neîmplinite. Ştiu doar că există o *întrebare*: problema naşterii unei lumi necunoscute, imprevizibile, navigând spre Larg, spre actualizarea tuturor posibilităților" [5].

Este o *voce* prin care răsună potențialitățile ființei şi care afirmă atât de frumos: "Explorarea capacității infinite de a se mira a conştiinței umane este condiția regăsirii unei lumi uimitoare" [5].

"Este vorba de căutarea a ceea ce există: întru, printre şi dincolo de ființele umane - a ceea ce putem numi Ființa ființelor" [5].

Este ceea ce numim în general: Dumnezeu, Inteligența Supremă, Ființa supremă, Creatorul, Unul.

"Homo sui transcendentalis este adevărata *stare naturală* a ființei

umane. De fapt, ceea ce se află în centrul interogației noastre este *demnitatea* ființei umane, este infinita sa noblețe" [5].

"Transdisciplinaritatea este o mărturie, în condițiile lumii prezente, că speranța, această virtute permanentă a omului, rămâne vie, posibilă" [5].

Din aproape în aproape se poate consolida o națiune slăbită, o lume îngrijorată. Ca o lumânare care se aprinde de la altă lumânare, putem lua lumină: unul de la altul. Participarea noastră la Binele tuturor trezeşte părțile adormite, le întăreşte pe cele slăbite şi de aici începe adevărata vindecare a unei *societăți* care suferă şi pare: să se sufoce, simțindu-se la limitele rezistenței şi fără scăpare.

"Salvarea omenirii este posibilă prin trezirea noastră spirituală. Cine-şi putea imagina cu numai câțiva ani în urmă: facilitățile e-mailului, a faxului,... De ce să nu visăm, şi apoi să obținem, o lume trezită spiritual? Este o utopie? Nu. Deoarece aceasta este o lucrare vie a Inteligenței supreme, care poate aduce redresarea şi o va aduce. Acest timp a sosit. La început pentru *unii*, apoi pentru tot mai mulți. Este un Dar minunat să înțelegem că scopul vieții este de a trăi identificarea corectă: cu Spiritul.

Nu ni se cere: negarea sau condamnarea corpului, supunerea lui la eforturi, la chinuri, la renunțarea la confort sau familie sau alte renunțări nenaturale, ci ni se dă deschiderea spre: Lumină, Iubire, Pace, Bucurie, Armonie" [11].

"Să ne întrebăm: unde este *atenția* mea? Este pusă: pe înțelegerea Spiritului, a proiecției lui Dumnezei în mine? Dacă da: atunci nu ne preocupă că ceva nu merge la alții, ci vedem cât avem de *împlinit* în creşterea noastră interioară. Ne preocupă *ascensiunea întregului*, a umanității. Purtăm grijă: nu numai de puțini, ci *de toți*" [4].

Atunci înțeleg mai bine axioma: că sunt o parte din Întreg. Poate am acceptat aceasta doar metaforic. Acum o pot înțelege altfel.

"Practica religioasă după Realizarea Sinelui vine din inimă. Este devoțiune pură. Prin devoțiune ne inbibăm de Dragostea omniprezentă a lui Dumnezeu. Ne simțim scăldați în Oceanul Iubirii. Suntem picătura scufundată în Ocean şi simțim Oceanul Iubirii. Aceasta este calitatea divină pusă în inimă. Este bucuria de a găsi un *sens vieții*. Atunci ego-ul şi superego-ul se potolesc iar condiționările «pleacă şi ele». "Plină de grație şi farmec în limbaj, puterea înțelepciunii ne aduce în inimă Dragoste şi Lumină" [4].

Timpul pe care-l trăim este destinat ascensiunii interioare, progresului spiritual. Cu cât întunericul este mai mare, cu atât mai mult: fiecare Luminiță va străluci mai tare.

"Pentru a ne cunoaşte: să medităm zilnic, dimineața şi seara. Există o mare diferență între cei care o fac şi ceilalți. În stare de linişte şi fără gânduri să ne repetăm: iert şi-mi iert şi mie. Progresul interior ne va surprinde. Apare o atitudine de onestitate şi apoi: detaşarea. Față de cei din jur ne sporeşte: înțelegerea, iubirea, răbdarea. Nu încercăm să-i disciplinăm pe alții, ci încercăm să ne vedem pe noi înşine" [4]. "În meditație: Spiritul străluceşte. Este plin de Lumină. La strălucirea lui putem să ne vedem. Atunci putem începe să râdem de ego-ul nostru, ironizându-ne. Aşa cum noi am progresat încet, la fel avem răbdare cu alții. Lumina ne va ilumina comportamentul nostru, şi apoi, al altora" [4].

"Omul în căutarea bucuriei şi a fericirii: fuge de propria sa ființă, Sinele, care este sursa reală a oricărei bucurii. Etapa de evoluție în care am intrat: este spre binele nostru, spre redresare şi revenire. Prin Realizarea

Sinelui intrăm în domeniul unei conştiinţe foarte înalte. În contact cu Divinul responsabilitatea creşte.

În foetusul uman: fascicolul de raze al conştiinţei universale, emis de omniprezenta Dragoste divină, trece prin creier pentru a-l ilumina. Acest fascicol se refractă şi divizează în canale diferite care corespund sistemului nervos parasimpatic şi cel simpatic: drept, stâng şi central.

Această energie: lăsând o urmă foarte fină şi filiformă în măduva spinării, se va fixa înfăşurată în ea însăşi, în osul triunghiular de la baza coloanei vertebrale - os numit din vechime şi până astăzi - *osul sacrum*. Energia Mamă, numită în sanscrită Kundalini, îşi face astfel intrarea prin centrul creierului şi se aşează în celelalte centre energetice - numite chakre. Manifestarea acestei energii subtile în canalul central al coloanei vertebrale este sistemul nervos parasimpatic, iar chakrele se manifestă ca plexuri nervoase. În ele se găsesc energiile pure divine înnăscute ale corpului subtil, care pot fi lăsate să se manifeste prin: îngrijirea, purificarea şi conectarea lor la energia Sursă" [4].

Shri Mataji continuă:

"Adevărul absolut pe care trebuie să-l acceptăm ca ipoteză este că esenţa noastră este Spiritul pur. Acest adevăr poate fi, apoi verificat.

Mentalul omului modern este foarte complicat, încât permite greu ideilor despre adevărul absolut să pătrundă în mintea multor intelectuali şi oameni de ştiinţă. Acum, însă, a *început drumul spre cunoaşterea lui Dumnezeu*. Fără cunoaşterea Sinelui, omul nu poate să realizeze cunoaşterea lui Dumnezeu. Tot ceea ce vă spun despre Realizarea Sinelui nu trebuie acceptat orbeşte, ci ca o ipoteză. Insist asupra rugăminţii, de a vă păstra mintea deschisă, asemenea unor oameni de ştiinţă. Dacă tot ceea ce

vă spun se va dovedi adevărat, atunci ca oameni oneşti, va trebui să acceptați această minunată descoperire despre om, deoarece ea este pentru: binele fiecăruia, pentru binele familiei, al societății, al națiunilor, pentru binele întregii lumi.

Există o putere subtilă a Iubirii Divine care face toată lucrarea vie. După Realizarea Sinelui, când Mama noastră interioară se trezeşte, are puterea de a corecta problemele noastre. Ea nu numai corectează baza de date genetică, dar este capabilă să penetreze zona osului fontanelei, conectând persoana la puterea atotpătrunzătoare a Iubirii Divine, care mai poartă numele de suflu răcoros al Duhului Sfânt. Grație acestei a doua naşteri, lumina Spiritului, care este reflectarea lui Dumnezeu Cel Atotputernic în inimă, intră în atenția noastră şi o luminează. Ne naştem din nou în virtutea transformării interioare care are loc. Se luminează în om cea de-a patra dimensiune, cea a conştiinței, care ne dă descoperirea propriei identități, cunoaşterea Sinelui. În mod automat omul începe să aibă o comportare corectă, o fire pură şi plină de compasiune. Această etapă a evoluției este de mult aşteptată de toți căutătorii adevărului. Acest timp a sosit. Omul caută pacea propriului mental. Vestea cea bună care se aduce este că s-a realizat o descoperire fără precedent, grație căreia omul poate atinge pacea interioară, prin ceea ce este în interiorul său înnăscut" [4].

Descoperirea fără precedent constă în aceea că ea se adresează: tuturor, este pentru emanciparea tuturor.

"Evoluția este un proces viu care se produce spontan în prezența unei ambianțe de aceeaşi natură. Conexiunea cu divinul este dorința noastră pură. Puterea dorinței pure se ridică şi purifică. Oamenii devin: puri, întocmai cum i-a descris Iisus Cristos. Devin: corecți, plini de compasiune,

iertători. Trezirea energiei Mame, Kundalini, vă face să dobândiți echilibru în mod automat şi puteți simți adierea răcoroasă în mâini şi în fiecare deget" [4].

"Este ceva principial simplu. Trebuie cunoscute aspectele noastre fundamentale: avem *7 centri* ce trebuie controlați. Ei se află pe partea: fizică, mentală şi emoțională.

Cum să-i controlăm aceşti centri? Nu înainte de Realizarea Sinelui, ci după. Înainte te afli doar la nivel mental sau emoțional. Cum se petrec lucrurile? Simplu, deoarece totul se află deja *implantat în interior*. Nu se pune problema ca cineva să aibă vreun dar special. Trebuie să fii o ființă cu *dorința* de a cunoaşte adevărul. Asta este tot. Trebuie conectată Mama interioară cu sursa de alimentare. Asta poate fi activitatea mea sau a altcuiva care a făcut exercițiul Realizării Sinelui. Misiunea este eliberarea emancipării ființelor umane pentru a le transforma" [4].

"Realizarea Sinelui este cunoaşterea proprie. Între două gânduri există un mic interval care este *prezentul*. Dacă ne oprim acolo, aceea este pacea. Priviți totul ca un martor detaşat. Este cel mai simplu lucru şi aşa trebuie să fie. Toate lucrurile naturale sunt simple. Să presupunem că pentru a respira ar fi trebuit să te duci la bibliotecă să studiezi. Ce s-ar fi întâmplat?

Ne aflăm la *apogeu* şi trebuie să facem doar un mic salt. Dar trebuie să fii *receptiv* ca să vezi că ți se acordă o *şansă*.

Extrem de important de reținut - este faptul că acest proces viu, este bazat pe un mecanism viu. Esența religiilor este una: este înțelegerea nevoii naturale de respect față de natură şi față de fiecare individ. Să reținem că avem o *putere înnăscută*: de a ne cunoaşte Sinele şi a ne bucura de El" [4].

Poetul William Blake vorbeşte despre această Mamă Divină interioară: "Ea este deliciul etern."

Este timpul să ieşim din starea conflictelor de interpretări şi a prozaicului, care îndurerau poeții când vedeau că inefabilul este uitat şi înlocuit de artificial şi exterior.

"Sufletul a fost pus la rang de superstiție şi sentimentalism. Florile, animalele, arborii nu mai vorbeau decât poeților şi copiilor. Pentru ceilalți: ele nu erau decât lucruri, create aproape accidental, de către un Dumnezeu" [13].

În această derivă omul a ajuns să nu-şi cunoască propria realitate: aceea spirituală, adică aceea care nu poate fi schimbată. Astfel, omul ajunge să se identifice cu gândul. "Eu gândesc deci exist."

"Naşterea din Fecioară a lui Cristos şi Învierea Sa, au devenit simple fapte istorice şi nu expresii ale realității spirituale. În consecință, aceste fapte au fost devalorizate" [13].

Despre Mama Divină - reprezentată prin Sfânta Fecioară Maria, Mama lui Iisus, Shri Mataji vorbeşte în termeni de absolută sfințenie. Când a vizitat Fatima, locul din Portugalia unde Sfânta Fecioară a avut mai multe *apariții* a spus: "vibrațiile divine ale locului au vorbit absolut convingător despre puterile divine ale Fecioarei Maria".

Este firesc respectul față de femeie în general, față de mesajele Mamei divine cu pruncul, care sunt revelații frecvente ale vremurilor noastre. Mama Divină lucrează intens şi pe multe căi pentru noi. Este uimitor ce a realizat tehnologia modernă. Dar, *Tehnologia Divină*? Ea, ca şi Mama interioară, proiecția divinului în om, reprezintă o problemă care *merită încredere*. Este şi o problemă care ține de puterea încrederii, care

există în corpul subtil. Dar aceasta se deschide plenar după Realizarea Sinelui.

"Lumea este pradă dezordinii şi agitației. Ar avea nevoie urgentă de pace, de înțelegere şi armonie. Lumea fiind o vastă comunitate, aceste calități nu-i vor fi proprii decât dacă fiecare dintre noi le cultivă în relațiile lui în viață. Avem nevoie de pace în suflet, de dragoste în inimă şi înțelegere în străfundurile ființei" [3].

Dăm mai jos câteva sfaturi şi exercițiul Realizării Sinelui pe care Shri Mataji îl face îl sălile publice la întâlnirile cu un larg auditoriu. În peste 72 de țări munca neobosită a lui Shri Mataji a făcut cunoscută măreția după care omul este creat. Ne ajută să folosim ceea ce este al nostru. Shri Mataji repetă: "N-am venit să vă iau nimic, ci să vă îndemn să folosiți ceea ce aveți în stare potențială în interior."

Ce ne recomandă? Într-o poziție comodă: cu spatele drept, palmele îndreptate în sus, totul se face cât mai natural, în linişte şi seninătate. Într-o pace şi tăcere deplină: ne adresăm propriei Mame interioare cu o deplină încredere, ca unei mame dragi de lângă noi.

Ce este necesar? O dorință pură, o eliberare de sentimentele de vinovăție, deoarece ele țin de trecut. Acum vreau să trăiesc în prezent. Ne adresăm Dragostei Atotpătrunzătoare a lui Dumnezeu - care este Iubire şi Iertare. Ce am fi putut greşi ca Ea să nu ne ierte când ne adresăm Ei: din inimă, şi cu sinceritate? În aceste momente trecutul îl încredințăm Bunătății lui Dumnezeu. În prezent: sunt plin de dorințe curate şi din inimă *iert tot*. Nu mă gândesc la ceva anume, ci doar spun iert, iert şi-mi iert şi mie tot: ce am a-mi reproşa.

Putem începe prin a spune un: "*Tatăl nostru*" într-un mod adânc

simțit şi trăit. Fiecare cuvânt din rugăciunea "Tatăl nostru" îl pronunțăm *foarte rar*. Ştiințific este dovedit că fiecare cuvânt din "Tatăl nostru" lucrează asupra câte unei glande. Aceste experiențe le-a făcut laureatul Premiului Nobel pentru Medicină - Alexis Carrel.

Cu o dorință pură, cum ştiu mai profund cer Dragostei Atotpătrunzătoare să mă elibereze de sentimentele de vinovăție şi să-mi dea puterea să iert tot. Când nu iert sau mă simt vinovat, îmi blochez circuitul energetic al unor centri subtili. Sentimentele de vinovăție sunt un balast psihologic. După o greşeală e benefic să-mi propun să n-o repet, s-o repar, dar nu să mă împovărez cu sentimente de vinovăție.

Shri Mataji recomandă exercițiul de mai jos: fie cu ambele palme îndreptate în sus, fie cu palma stângă în sus şi mâna dreaptă pe diferiți centri de pe canalul stâng al aspirațiilor, al dorințelor noastre. Cu spatele drept, relaxați, palma stângă rămâne îndreptată în sus şi urmărim paşii de mai jos. Mă adresez Mamei interioare cu toată iubirea, seninătatea şi dorința curată.

1. Palma dreaptă o aşez pe *inimă* şi întreb de 3 ori: Mamă sunt eu identificat cu Spiritul? (Înțeleg eu că esența mea este Spiritul? Sunt identificat cu esența divină din mine?)

2. Palma dreaptă pe zona abdominală stângă, sub coaste.

Întreb de 3 ori: Mamă, sunt eu propriul meu stăpân? (Este deschisă în mine: puterea stăpânirii de sine?)

3. Cu mâna dreaptă pe articulația şoldului stâng, cu o inimă deschisă ne adresăm Mamei interioare, care este vie, este inteligentă, pot comunica cu ea. Repetăm de 6 ori: Mamă te rog deschide în mine puterea cunoaşterii pure, sau dă-mi te rog cunoaşterea pură divină, cunoaşterea necondiționată

care este dorința pură a lui Dumnezeu proiectată în mine, este dorința divinului din mine.

4. Revenim cu mâna dreaptă sub coaste; pe partea stângă. Doresc din toată inima să se deschidă în mine puterea stăpânirii de sine şi repet în gând de 10 ori: Mamă, acum sunt propriul meu stăpân. Mă pătrund de puterea şi forța afirmației. Doresc din toată inima ca această putere a stăpânirii de sine să se manifeste în mine.

5. Cu palma dreaptă pe inimă afirmăm de 12 ori: Mamă esența mea este Spiritul. El este adevărata mea *identitate*. Pe scurt: eu sunt Spiritul.

6. Răsucind capul spre dreapta, cu palma dreaptă peste umărul stâng - dusă prin față - degetele mâinii drepte atingând vertebra de la baza gâtului, repetăm de 16 ori: Mamă eliberează-mă de sentimentele de vinovăție, acum sunt nevinovat. Spiritul cu care m-am identificat este pur, este nevinovat.

7. Cu mâna dreaptă pe centrul frunții, capul uşor plecat în față repet de două ori: Mamă iert tot, iert pe absolut toată lumea. Iert, iert şi-mi iert şi mie. Prin rugăciunea "Tatăl nostru", Iisus ne învață şi ne ajută să iertăm. El a venit să ne deschidă această putere, care este desăvârşirea Iubirii. Prin jertfa Lui, Iisus Cristos a luat asupra sa păcatele lumii: deschizând pe plan cosmic şi individual puterea iertării.

8. Capul lăsat uşor pe spate, mâna dreaptă la ceafă, spun: Putere Atotpătrunzătoare a Dragostei, Tată ceresc: te rog iartă-mi toate greşelile din trecut.

9. Cu palma dreaptă bine întinsă, aşezată pe moalele capului, rotind-o în sensul acelor de ceas de 7 ori, mişcând totodată şi pielea capului spunem la fiecare rotație: Mamă, te rog dă-mi unirea cu Divinul, te rog dă-

mi Realizarea Sinelui.

Cu ambele palme îndreptate în sus, fără să ne lăsăm luați de gânduri, o lăsăm pe Mama interioară să-şi facă munca. Între două gânduri Mama interioară poate realiza *aerisirea* sau conexiunea subtilă la energia Sursă. Să conştientizez că port în mine un mecanism subtil, care ştie singur: să se regenereze, să se organizeze şi purifice. Contribuția mea? Este liniştirea gândurilor, oprirea gândurilor în momentele de linişte interioară, observarea mea atentă şi binevoitoare. Este o permisiune a trecerii dincolo de mental, când *acelaşi instrument* este lăsat să lucreze şi altfel. Eu tac şi Dumnezeu vorbeşte. "Şi restul este tăcere", au spus-o atâția alții înaintea noastră, nu numai Hamlet.

Iisus spune:

"Cel ce caută, să nu înceteze căutarea, până ce găseşte, şi când va găsi va fi uluit, el se va minuna şi va domni în Totul."

Pentru o Geometrie interioară "îmbunătățită" să nu încetăm a ne *nutri* corpul subtil, să ne acordăm *continuu*: clipe de linişte şi pace, prin câteva minute de oprirea gândurilor.

Munca *tăcută* a conştiinței este: spontană, dinamică, minuțioasă şi expansivă. E greu să recunoaştem cât îi datorăm. Ea aşteaptă doar s-o lăsăm să se manifeste.

Subiectul Mamei divine interioare şi omniprezente, nu este unul teoretic în sensul restrâns modern ci în sensul contemplației. Principiul păzitor al Mamei noastre interioare este: puritatea, seninătatea, bucuria, inocența, eternul copil din noi. Să descoperim acest *copil* din noi. El ține de esența noastră pură, subtilă şi naturală. El ne generează o Geometrie interioară care ne aduce comprehensiunea şi ne susține forța atenției pure,

prin care ne putem observa clipă de clipă. Ascultându-ne cu sinceritate, cu răbdare, treptat ego-ul nostru se potoleşte şi în *spaţiul* dintre două gânduri conştiinţa individuală purtată de energia Mamei interioare se uneşte cu cea universală. Shri Mataji este un specialist al acestei metode de autoperfecţionare. Cu generozitate o acordă oricărui doritor de a se cunoaşte şi ameliora. Este un mesaj pentru emanciparea tuturor. În peste 72 de ţări a purat acest mesaj: blânda şi nebosita Shri Mataji.

Simpla conştientizare a corpului nostru subtil, a centrilor noştri spirituali (harta noastră spirituală), a însuşirilor înnăscute, dar poate încă adormite, sau parţial trezite, ne edifică, ne uşurează, ne eliberează de stresul întrebărilor şi al nedumeririlor în faţa negativităţii întâlnite.

Fiecare poate urca o treaptă mai sus: în echilibru, pace şi armonie, prin cunoaşterea Sinelui, iar Realizarea Sinelui să-i aducă integrarea naturală, armonioasă şi echilibrată în viaţă.

"Programul zilnic se modifică după Realizarea Sinelui. Dimineaţa, devreme, după un duş, rămânem în linişte câteva minute; 10-15 minute sunt suficiente. Încercăm să ne oprim gândurile. Modul simplu de a ne opri gândurile este rugăciunea "Tatăl nostru" sau spunem doar atât: iert, iert, doresc din inimă puritatea şi bucuria inocenţei, a pruncului divin din mine.

Conştienţi şi cât se poate fără gânduri, cu o inimă deschisă, spunem: Mamă îţi abandonez ţie problemele centrilor mei subtili.

Cu ambele palme: strângem tâmplele, apoi scuturăm palmele spre pământ. Repetăm de câteva ori acest exerciţii. În felul aceste ne *echilibrăm ego-ul* şi *superego-ul*. Apoi, ne punem atenţia pe *emoţiile* noastre. Le putem ilumina gândindu-ne la Mama noastră interioară. Urmărim *respiraţia*. Încercăm să o reducem, în sensul că după ce am expirat,

aşteptăm un timp, apoi inspirăm şi reţinem puţin aerul în piept.

Cu palmele îndreptate spre pământ: cer Mamei pământ să preia negativitatea din centrii cu care ea este în legătură (am în mine şi pământ). Pământul are capacitatea de a prelua din oboseala noastră şi anumite negativităţi. De aceea ne simţim atât de bine în natură.

Cu atenţia în interior şi deasupra moalelui capului, pentru a ne face aerisirea subtilă şi conexiunea la energia Sursă, intrăm în meditaţie. Rămânem în starea de fără gânduri, de la câteva secunde, până la câtevaa minute" [4].

Respectând igiena subtilă printr-o viaţă în care lăsăm cât mai mult posibil, să se manifeste în noi însuşirile divine, regăsim pacea pierdută, ne gândim şi la ceilalţi, despre care acum ştim că fac parte din Întregul - din care şi eu sunt o parte.

Înţeleg de unde şi de ce această degradare la care asistăm şi încep să-mi organizez altfel "Geometria interioară". Încep să înţeleg şi să accept, că Puterea Primordială, Divinitatea este Iubire, aşa cum am vorbit, deseori, pr parcursul acestor rânduri.

Punându-mă în acord cu Legile spirituale amintite, evităm luxul mâniei, al enervărilor, al hipersensibilităţilor şi ne îndreptăm atenţia şi forţa atenţiei spre Inteligenţa Supremă care are o infinită putere de organizare. Când Lumina vine, întunericul este un spaţiu care pleacă. Atunci putem fi în armonie cu noi înşine adică să trăim în *prezent*, în realitate, după legile naturale universale şi ale proiecţiei divinului în corpul - "templul lui Dumnezeu".

Cârma vieţii noastre o dăm părţii competente din noi şi astfel ne regăsim Sinele.

Înțelegem, atunci, că răul, este lipsa binelui şi mai mult, înțelegem că este suficient să *mă schimb pe mine însumi*, înlăturându-mi ignoranța şi ascultându-mi cu multă răbdare vocea interioară.

Metoda elaborată de Shri Mataji este: o metodă de autoperfecționare, care se adresează tuturor. Nu este o învățătură care se adresează unora, iar pe ceilalți să-i țină la distanță. Ea este ca un tren - care ia pe fiecare din gara lui. Aduce vestea măreției - după care fiecare este creat, iar la descoperirea ei, fiecare este chemat. Din aproape în aproape: se poate consolida o noțiune slăbită, o lume îngrijorată.

După un asemenea antrenament de încărcare luminoasă a ființei subtile, altfel reuşesc să mă comport în viață, să am eficiență în muncă. Aşa cum am menționat în [10] şi [11], cunoaşterea corpului subtil este un real suport al unui învățământ competent - educativ şi formativ. Prin paragrafele 11 şi 14 din [10] sau 8.6 din [11] am creat momente educative ale lecțiilor de Matematică şi nu numai.

18. CEI PATRU STÂLPI AI UNUI NOU TIP DE EDUCAȚIE

Un raport recent şi exhaustiv, elaborat de "Comisia internațională a educației pentru secolul al XXI-lea", aparținând de UNESCO, prezidată de Jacques Delors, pune accentul pe patru stâlpi ai unui *nou tip de educație*. Care sunt aceştia? A învăța să cunoşti, a învăța să faci, a învăța să trăieşti alături de ceilalți şi a învăța să fii.

Credem că cele analizate pe parcursul acestei cărți şi a bibliografiei menționate, pot aduce însemnate contribuții în instaurarea acestui nou tip de educație.

A învăța să cunoşti poate fi calitativ ajutat prin manifestarea puterii cunoaşterii pure din noi şi a puterii de discernământ. Puterea creativității din noi susține substanțial, capacitatea de a şti să faci. Aceste puteri sunt spații potențiale ale Geometriei interioare, care pot fi trezite.

"Edificarea unei adevărate persoane presupune şi asigurarea condițiilor de realizare maximă a *potențialităților* sale creatoare - ce ia în considerare omul interior" [5].

"A învăța să trăieşti împreună cu ceilalți semnifică, înainte de toate, respectarea normelor ce reglementează raporturile dintre ființele ce formează o colectivitate. Însă aceste norme trebuie să fie cu adevărat *înțelese* şi *admise interior* de către fiecare ființă, şi nu doar, suportate sub formă de constrângeri exterioare" [5].

A vedea în fiecare - o parte din Întregul - din care eu fac parte, a şti că şi el are aceeaşi esență divină, a te recunoaşte pe tine în celălalt, reprezintă un salt calitativ pentru a învăța să trăieşti alături de *celălalt*.

"A învăța *să fim* poate apărea la prima vedere, o enigmă insondabilă. Ştim cum să existăm, dar cum să învățăm *să fim*? «A învăța să fim» este şi o învățare permanentă a elevului de către dascăl, dar şi a dascălului de către elev. «A învăța să fim» înseamnă a învăța să cunoaştem şi să respectăm ceea ce leagă Subiectul de Obiect. Celălalt este un obiect pentru mine dacă nu înțeleg - că noi amândoi, şi celălalt şi eu - clădim împreună Subiectul legat de Obiect" [5].

Ce gânduri minunate! Toate acestea le putem şi respecta, chiar fără efort, după trezirea interioară.

"O educație viabilă nu poate fi decât o educație integrală a omului, după formularea atât de justă a poetului René Daumel. O educație ce see

adresează *totalității deschise* a ființei umane şi nu doar uneia din părțile sale. Educația trebuie să se exercite nu doar în instituțiile de învățământ, de la şcoala primară la Universitate, ci şi pe întreg parcursul vieții, pretutindeni, şi în afara vieții profesionale" [5].

"Pătrunderea gândirii complexe şi transdisciplinare în structurile, programele şi zonele de influență ale Universității, îi vor permite acesteia evoluția către misiunea sa - uitată astăzi - studierea universului. Universitatea va putea astfel deveni un loc de învățare a atitudinii: transculturale, transnoționale, transpolitice, transreligioase, a dialogului dintre arte şi ştiințe, axa reunificării culturii ştiințifice cu cea artistică. Universitatea *renăscută* va fi focarul unui nou tip de *umanism*" [5].

Grație eforturilor din multiplele direcții menționate şi a multor altora, putem avea încredere că avem şansa redresării acestei lumi bulversate de atâta violență şi confuzie. Asistăm la o *renaştere* care ne umple sufletele de un optimism, bine fundamentat, de atâția căutători ai adevărului, din cele mai diferite domenii.

BIBLIOGRAFIE

1. Dale Carnegie, *Secretele succesului. Cum să vă faceți prieteni şi să deveniți influent*, Editura Cartea Veche, Bucureşti, 1989.
2. Dan Costian, *În lumina Bibliei. Biblia şi India*, Vol.I, Editura Nemira, Bucureşti, 1999.
3. V.R. Dhiravamsa, *Calea Non-ataşamentului pentru a reuşi singur în viață*, Editura Colosseum, Bucureşti, 1995.
4. Shri Mataji Nirmala Devi, *Meta Modern Era*, Vishwa Nirmala Dharma,

Bombay, 1995.

5. Basarab Nicolescu, *Transdisciplinaritatea. Manifest*. Editura Polirom Iaşi, 1999.
6. Umesh C. Rai, *Medical Science Enlightened*, Ed. Harper, San Francisco, 1990.
7. R. T. Rajasekharan, R. Venkatesan, *Divine Knowledge Through Vibrations*, Panther Publ. Bangalore, 1992.
8. José Antonio Salgado, *Sahaja Yoga*, Editura Ariadna Bacău, 1996.
9. Florentin Smarandache, *Collected Papers,* 1997, Vol.II, University of Kishinev, Press Kishinev.
10. Angela Vasiu, Adrian Vasiu, *Geometria în sprijinul învățământului formativ*, Dokia Publ. House Ltd., 1998
11. Adrian Vasiu, Angela Vasiu, *Fundamentele integrării naturale în viață*, Dokia Publishing House Ltd., 1998.
12. Adrian Vasiu, Angela Vasiu, *Bolyai invites us to more wisdom, to our awakening*, Proceedings of Symp. in Geom., "Babeş-Bolyai" Univ., Nr.2, 1993.
13. Gwenaäl Verez, *La Mere et la Spiritualité*, Publisud, Paris, 1995.
14. Yogi Mahajan, *Geeta Enlightened*, Motilal Banarsidass, Delhi, Yaranasi, Madras, 1989.